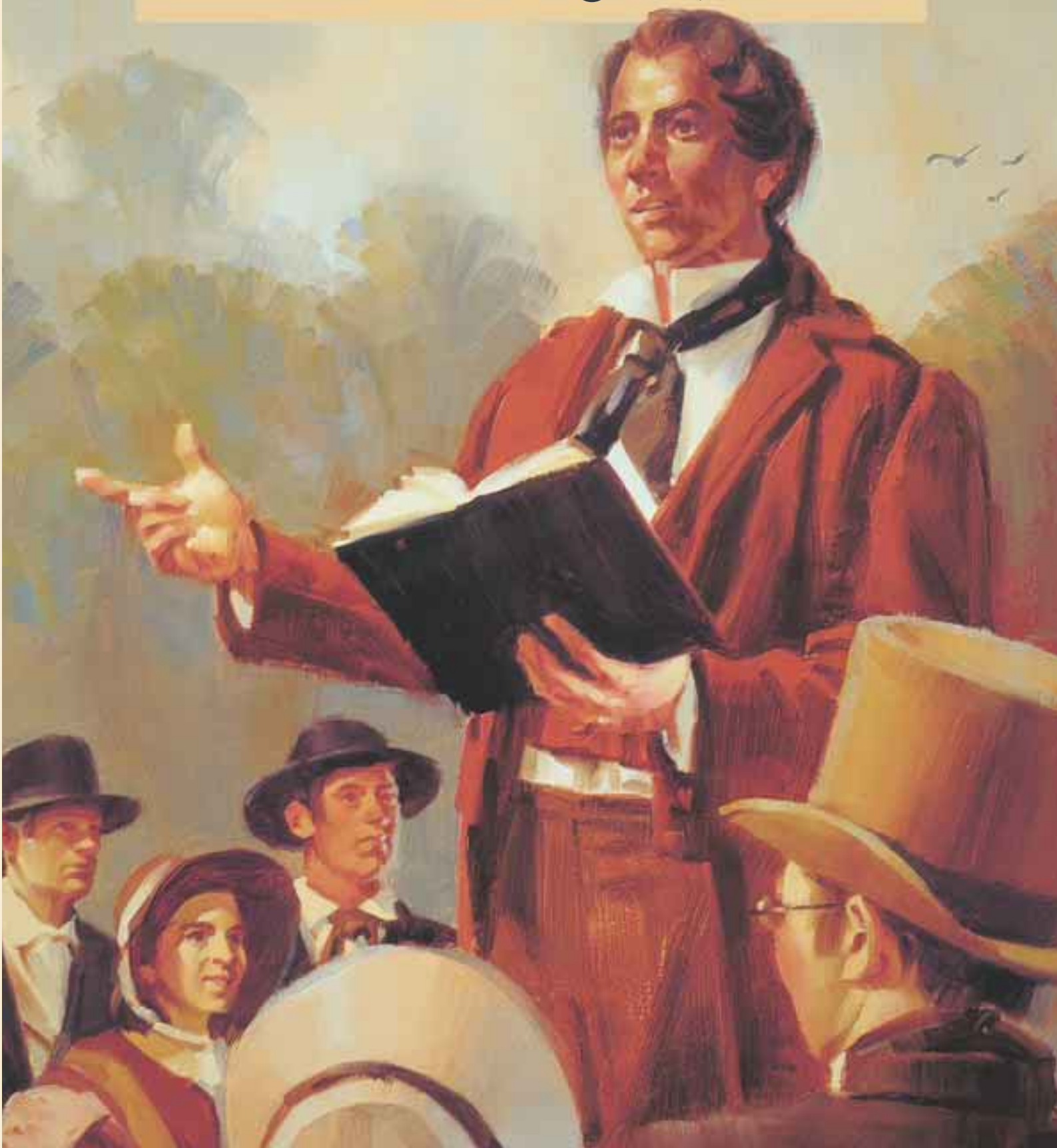

ÅRGÅNG 125 ■ NUMMER 8 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ AUGUSTI 2001

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Profeten Joseph Smith håller sitt löfte och predikar, Sam Lawlor.

Baksidan: Lucy Mack Smiths grupp lämnar New York och beger sig till Ohio, Sam Lawlor.

LILLA STJÄRNANS OMSLAG

Illustration Brad Teare.

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: "VEM FÅR GÅ UPP PÅ HERRENS BERG?" PRESIDENT JAMES E FAUST
- 8 DEN LEVANDE PROFETENS ORD
- 10 GE NÄRING ÅT ANDEN ÄLDSTE DALLIN H OAKS
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: STÄRKA VÅRA FAMILJER GENOM FAMILJENS HEMAFTON
- 30 FÖRANKRAD GENOM TRO OCH HÄNGIVENHET ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD
- 42 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: GUDS SAK OCH RIKE
TÖRSTA EFTER DET LEVANDE VATTNET VICTOR MANUEL CABRERA
TJÄNADE PÅ ALLA SÄTT JAG KUNDE HUANG SYI-HUA
JAG SLUTADE GRÅTA ELIANA MARIBEL GORDÓN AGUIRRE
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA AUGUSTI 2001

UNGDOMSSIDORNA

- 6 FÖR EVIGT OCH TRE DAGAR
REBECCA ARMSTRONG OCH ELYSSA RENEE MADSEN
- 20 "DET HÄR ÄR VAD JAG LETADE EFTER!" RODOLFO BARBOZA GUERRERO
- 22 FRÅGOR OCH SVAR: HUR KAN JAG FÖRBEREDA MIG FÖR ATT FÅ MIN PATRIARKALISKA VÄLSIGNEELSE?
- 26 VINNA MITT KRIG TRISHA SWANSON DAYTON
- 29 NUTIDA PROFETER TALAR OM SKRIFTSTUDIER
- 41 PLANSCH: KAN JAG INTE GÖRA NÅGONTING RÄTT?

LILLA STJÄRNAN

- 2 SAMLINGSSTUNDEN: VÄKTARE PÅ TORNET DIANE S NICHOLS
- 4 VÄNNER EMELLAN: ÄLDSTE L TOM PERRY
- 6 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: JESUS FÖRLÅTER EN KVINNA, JESUS BEFALLER VINDARNA OCH VÅGORNA
- 10 HAN TAR HAND OM SIN KYRKA ANGIE BERGSTROM
- 13 ROLIGA SIDAN: JAG HAR MÅNGA TALANGER JENNIFER CLOWARD
- 14 FIKTION: ANNAS MOD BEVERLY J AHLSTROM

SE SIDAN 6

SE SIDAN 10

SE LILLA STJÄRNAN,
SIDAN 10

Augusti 2001 • Årgång 125 • Nummer 8
LIAHONA 21988 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Räddgivande: L Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M Madsen

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: R Val Johnson

Redaktör: Roger Terry

Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood

Redaktörssassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Senior Designer: Sharri Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch,

Denise Kirby, Kelli Pratt, Rolland F Sparks,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden Service Center, Utlandagatan 24, 412 80 Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller e-mail till CUR-Liahona-1Mag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, amhariska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kinesiska, kiribati, koreanska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

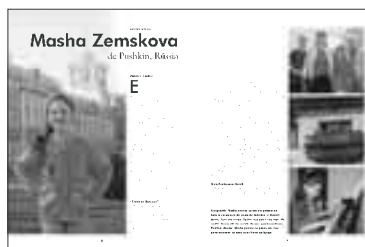
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

August 2001 Vol. 125 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

MASJA ZEMSKOVA EN INSPIRATIONSKÄLLA

Jag kan inte beskriva hur lycklig *A Liahona* (portugisiska) gör mig. Något av det jag tycker mest om att läsa är barnens sidor, *Lilla stjärnan*. Jag förundras över de små men enastående barnens vittnesbörd och erfarenheter.

Jag skriver för att tacka er för artikeln Nya vänner: Masja Zemskova, en flicka i Ryssland, i oktobernumret 1999. På missionsfältet har jag försökt att undervisa, stärka och hjälpa så ofta jag kan. Men ibland känns det inte som om jag gör någon nytta eller att hjälpen jag ger inte leder till något, och det gör mig ledsen. Jag kände så när jag läste om Masja. Varje rad gav mig styrka att fortsätta mitt verk.

Äldste Lourenço Ferreira Da Silva,
Brasilienmissionen Brasília

INSPIRERANDE ILLUSTRATIONER

Vad tacksam jag är för de fina bilderna i *Liahona* (tyska). Ibland är jag så bekymrad att jag inte orkar eller förmår koncentrera mig nog för att läsa. Men de vackra bilderna i *Liahona* är alltid en källa till styrka och inspiration.

Hazel-Rose Lankmayer,
St Johann-Pongau gren,
Salzburgs stav i Österrike

A LIAHONA SKRIVEN FÖR MIG

Mina föräldrar har alltid uppmuntrat mig att läsa *A Liahona* (portugisiska), men det gjorde jag aldrig förrän jag flyttade hemifrån för att gå på högskolan. Att bo ensam fick mig att omprioritera. Jag bestämde mig då för att börja läsa *A Liahona* varje månad från pärm till pärm. När jag fick det första numret kände jag ibland att det jag läste hade skrivits särskilt för mig. Orden var uppmuntrande och inspirerande. Jag kände den Helige Anden vittna om sanningen i dem. Alltsedan den dagen har jag väntat med stor spänning på att varje nummer ska komma.

Evelyn Monteiro Lee Him,
Barão Geraldo församling,
Castelo stav i Campinas i Brasilien

PROFETENS RÖST STÄRKER VITTNESBÖRD

Mitt liv har välsignats rikligen på grund av de underbara lärdomar och råd jag har läst i *Liahona* (tonga). Jag läser den själv och sedan berättar jag vad jag har lärt mig för min familj. Jag vet att mitt vittnesbörd skulle vara svagt om jag inte lyssnade till profetens röst.

Mele K Peni,
Reno fjärde (tonganska) församling,
Reno norra stav i Nevada i USA

”Vem får gå upp på Herrens berg?”

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

I den 24e psalmen finns frågan: ”Vem får gå upp på Herrens berg, och vem får träda in i hans helgedom?” (Ps 24:3). Jag tror att vi finner skönheten och heligheten i ”hans helgedom” när vi går in i Guds magnifika tempel. Genom president Gordon B Hinckleys profetiska inspiration lever vi under tempelbyggandets mest storslagna tid. Förra året invigdes ett nytt tempel nästan varje vecka. En månad invigdes så många som sju tempel. Aldrig förr under någon tidsperiod har byggandet av tempel gått framåt med sådan iver. De trofasta heliga som betalar sitt tionde och sina offergåvor har gjort detta möjligt och var och en kommer att få eviga välsignelser på grund av sin trofasthet. De som tar vara på templets välsignelser kommer också att bli evigt välsignade.

Varje tempelbyggnad är inspirerande, magnifik och vacker på alla sätt, men tempelbyggnaden i sig kan inte välsigna någon. Begåvningens välsignelser och gudomliga förrättningar — som omfattar mycket som inte är av denna värld, till exempel prästadömsnycklar — kommer genom lydnad och trofasthet till prästadömet myndighet och förbund som ingåts.

När vi känner och ser varje tempels storslagna skönhet, ser vi visionen av och håller i åtanke de ändlösa välsignelser som kommer till så många genom att det finns.

När vi känner och ser varje tempels storslagna skönhet, ser vi visionen av och håller i åtanke de ändlösa välsignelser som kommer till så många genom att det finns. Vi måste dock komma ihåg att vi har trofasta ledare och heliga i delar av världen som ännu inte har en helgedom där de kan motta templets helgande och renande förordningar. De är stavspresidentskap, patriarker, högråd, biskopsråd och andra prästadömsledare, samt en stor samling trofasta heliga, ännu utan sin begåvning, som längtar mer än allt annat efter att bli beseglade till sina älskade föräldrar, äkta make eller maka och barn. Vi har fått välsignelsen och ansvaret att hjälpa dem ta emot templets välsignelser. Framtida tempel kommer till en del att vara en helgelse av vår hängivenhet och vårt arbete att bygga Guds rike i vår tid.

Med tanke på all storslagenhet och prakt i de moderna templen kan det vara bra om vi stannar upp och tänker på de arbetare utan skjortor och skor som byggde templen i Nauvoo och i Kirtland. Varje tempel som finns idag är en bekräftelse på vad Joseph och Hyrum Smith stod för och är en triumf för dem och alla av vårt folk som fick utstå den förstörelse, misshandel och de mord som utfördes av de grymma tyrannerna i pöbelhoparna som drev vårt folk västerut.

Det är lille Sardi Smiths triumf, en ungefär nio år gammal pojke, som under massakern vid Haun's Mill den 30 oktober 1838 kröp in under blåsbälgarna i smedjan för att söka skydd, och som, när han blev upptäckt, blev skjuten till döds. Det är en triumf för biskop Edward Partridge (1793–1840), som blev tagen från sitt hem och släpad till stadens torg av brutala och hjärtlösa män där de höll den tjära över hans kropp och strödde fjädrar över den.

I Herrens tempel lär vi oss lydnad. Vi lär oss att göra uppoffringar. Vi avger kyskhetslöftet och helgar våra liv till heliga ändamål. Det är möjligt för oss att bli luttrade och renade och att få våra synder utplånade, så att vi kan

komma inför Herren lika rena, vita och fläckfria som nyfallen snö.

"Vem får gå upp på Herrens berg?" Vi ser visionen av den nästan oändliga mängden av de utvalda, de fromma, de troende som ska komma till Guds helgedom för att söka dess välsignelser. När de inträder i dessa heliga salar kommer Nephi att påminna alla om att "väktaren vid porten är Israels Helige, och han håller icke någon tjänare där. Det finnes ingen annan väg än genom porten, ej heller låter han någon bedraga sig, ty Herren Gud är hans namn" (2 Ne 9:41).

När de heliga kommer till den mycket heliga tvagningens och smörjningens rum och blir tvagna, blir de andligen renade. När de blir smorda blir de förnyade och pånyttfödda i själ och ande.

Vi kan se visionen av oräkneliga par som i sin ungdom och skönhet kommer för att bli gifta. Vi ser tydligt den utsägliga glädjen i deras ansiktsuttryck när de beseglas och när löftet om den heliga uppståndelsen, med makt att komma fram i den första uppståndelsens morgon, klädd i härlighet, odödlighet och eviga liv, beseglas på dem genom deras trofasthet. Vi kan se oräkneliga familjer samlade kring altaret, alla klädda i vitt, med böjda huvuden och knäppta händer, när de beseglas till varandra, som om de var födda inom det nya och eviga förbundet. Vi kan se mängder av änglalika små barn, med ungdomens munterhet och iver, komma till Herrens hus med vördnad och förundran inför att bli döpta för de döda.

Vi ser visionen av oräkneliga himmelska härskaror vars eviga framåtskridande hindras medan de väntar på att deras ställföreträdande arbete ska utföras, inklusive dopets renande, begåvningens heliga välsignelser och beseglingens upphöjande välsignelse. Vi kan se familjer som dansar, ropar och gråter av glädje över att de blivit förenade i en annan värld.

Vi är tacksamma för närvaron av den beseglingens kraft som binder i himlen det som binds här på jorden.

När vi minns budet att stå på heliga platser, borde vi komma ihåg att förutom templet, bör den mest heliga platsen i hela världen vara vårt eget hem.

Vi uttrycker tack och vördnad till vår store och ödmjuka profet, som innehar alla dessa nycklar.

"Vem får träda in i hans helgedom?" Må en hjälpsam hand sträckas ut till dem som har vacklat i sin tro, eller har överträtt buden, för att föra dem tillbaka. När de till fullo har omvänt sig kommer de att ha ett särskilt behov av begåvningens återlösande del. Må de veta att deras synder inte längre kommer att ihågkommas.

När vi minns budet att stå på heliga platser, borde vi komma ihåg att förutom templet, bör den mest heliga platsen i hela världen vara vårt eget hem. Våra hem borde vara överlämnade och invigda åt heliga ändamål. All den säkerhet, uppbyggande kärlek och deltagande förståelse som vi så förtvivlat väl behöver, borde finnas i våra hem.

"Vem får gå upp på Herrens berg, och vem får träda in i hans helgedom?"

Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som inte vänder sin själ till lögn och den som inte svär

falskt" (Ps 24:3–4). För "helighet anstår ditt hus, Herre, evinnerligen" (Ps 93:5). □

TANKAR TILL HEMLÄRARE

1. Vilken välsignelse det är att leva i tempelbyggandets storslagna tid.
2. Det är bra att tänka på de tidiga arbetarna utan skjortor och skor som byggde templet i Nauvoo och Kirtland.
3. Många medlemmar bor fortfarande inte i närheten av ett tempel och alla medlemmar i kyrkan har ansvaret att hjälpa dem ta emot templets välsignelser.
4. Tempels välsignelser kommer genom lydnad och trofasthet till prästadömetts myndighet och heliga förbund.
5. I templet lär vi oss om lydnad, offer, kyskhet, och att helga våra liv till heliga ändamål.
6. Förutom templet bör den mest heliga platsen vara vårt eget hem, en plats som också är invigd till heliga ändamål.

NÄR VI FANN EVANGELIET FICK VÅRT LILLA TALESÄTT EN VERKLIG INNEBÖRD.

För evigt & TRE DAGAR

Det var den 14 februari som jag knäböjde vid altaret i templet i Mesa i Arizona med min syster Jennifer, min pappa och min mamma. Jag var femton år gammal och hade varit medlem i kyrkan i ett år. Det som bara hade varit ett mål ett år tidigare var nu verklighet. Vi skulle just beseglas som familj för tid och evighet.

21 år tidigare hade mina föräldrar, som då ännu inte var medlemmar, gift sig i en kyrka. Prästen hade sagt att äktenskapet skulle vara tills "döden skiljer er åt", men mina föräldrar tyckte att äktenskapet borde vara för evigt. De skrev under sina brev till varandra, och senare till Jen och mig, med "kram, för evigt och tre dagar". Det var deras sätt att säga att de hoppades att vi alltid skulle vara tillsammans.

Först när min pappa fick problem med ryggen träffade vi en medlem i kyrkan. En sjukgymnast som hjälpte pappa med ryggövningar började tala med mina föräldrar om evangeliet. De blev långsamt mer och mer intresserade och bad att få träffa missionärerna.

Det första mötet vi var på var en

I åratal hade mina föräldrar avslutat brev till varandra och till min syster och mig med "kram, för evigt och tre dagar". Det speglade vårt hopp om att få vara tillsammans för evigt.

Det hoppet blev verklighet när vi beseglades i templet i Mesa i Arizona.

Rebecca Armstrong,
som har berättat för Elyssa Renee Madsen

stavskonferens. Temat var att stärka familjen. För mamma, som hade sökt efter sätt att stärka våra familjeband, var konferensen ett bönesvar.

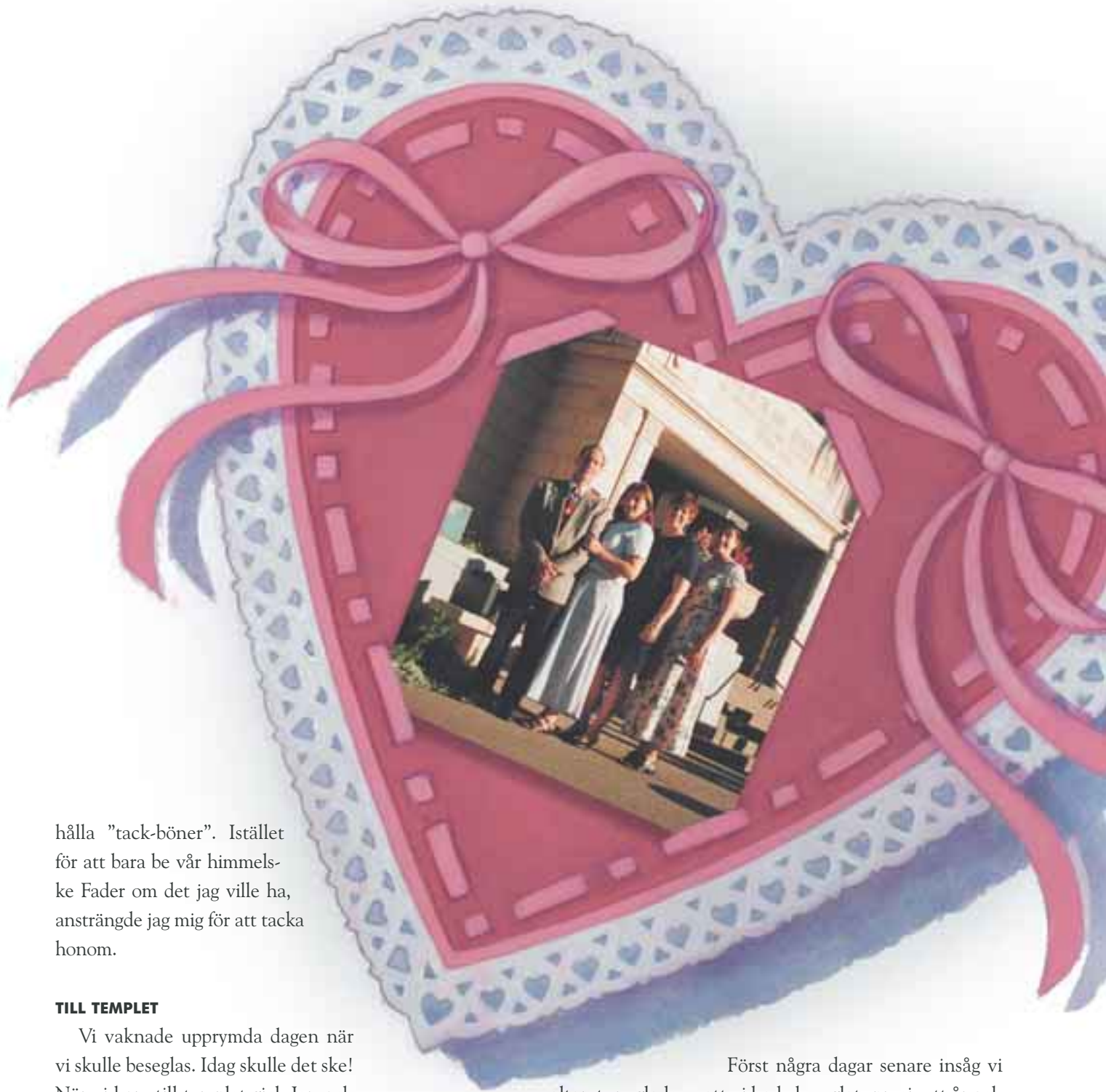
Mina böner besvarades också. När missionärerna hade inbjudit oss att döpas började jag be till Gud för att få reda på om kyrkan var sann. När jag läste i Johannes 14:26–27 om att ha den Helige Anden och inte vara rädd, visste jag att kyrkan var sann.

TILL DOPET

Den 11 februari 1996 döptes hela min familj. Vi hade gått till vår församling i bara några veckor, så vi blev mycket förvånade när så många kom till dopet för att visa sitt stöd.

Min familj satte ett mål att beseglas i templet så snart vi kunde. Vi började förbereda oss för att besöka templet och inriktade oss på vårt förhållande till varandra och till Frälsaren. Vårt förhållande som familj blev mer andligt när vi studerade skrifterna och bad tillsammans.

Jag försökte läsa allt som profeterna hade sagt om att besöka templet. Jag följde också förslaget som mina ledare i Unga kvinnor gav och började

hålla "tack-böner". Istället för att bara be vår himmelske Fader om det jag ville ha, ansträngde jag mig för att tacka honom.

TILL TEMPLET

Vi vaknade upprymda dagen när vi skulle beseglas. Idag skulle det ske! När vi kom till templet gick Jen och jag omkring utomhus medan mina föräldrar fick sin begåvning. Vädret var strålande. Det var som om blommorna hade blommat för oss.

Till slut var det dags för Jen och mig att vitklädda gå till våra föräldrar i beseglingsrummet. Jag minns att jag slogs av hur ljus och rent och vackert allt var. När vi knäböjde vid

altaret sneglade jag på speglarna och såg bilden av vår familj förlängd i all oändlighet. Jag kände Anden vittna att vår familj kunde vara tillsammans för evigt.

När vi gick utanför templet efter beseglingen blev vi återigen förvånade över hur många människor som hade kommit för att stötta oss.

Först några dagar senare insåg vi att vi hade beseglats precis ett år och tre dagar efter vårt dop. Plötsligt hade mina föräldrars avskedsfras "kram, för evigt och tre dagar" fått en helt ny innebörd. Deras önskan hade slagit in — nu kunde vi vara en evig familj. □

Rebecca Armstrong tillhör Tucson-universitetets första församling, Tucsons norra stav i Arizona i USA.

INSIKTER OCH RÅD FRÅN PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Den levande profetens ord

GUDS SAK

"Detta är Guds sak och Guds rike. Det är hans verk, återupprättat i dessa sista dagar, som undanhållits världen under århundraden för att komma fram i denna tidernas fullbordans utdelning, när allt som hörde till alla tidigare utdelningar har förts samman till ett, när slöjan delades och Fadern och Sonen visade sig för en pojke och talade till honom. Det finns inget som är detta likt i hela världen. Det finns ingen sak som denna. Detta är Faderns kyrka och rike. Tro på det. Ta emot dess lärdomar. Lyd dess råd. Verka i den. Ge av er styrka och energi och era medel för att föra den framåt, så välsignar Herren er och ger er en glädje i livet vars like ni aldrig förr har upplevt."¹

ÖDMJUKHET

"Var ödmjuka. Det finns inte rum för övermod i våra liv. Det finns inte rum för inbilskhet i våra liv. Det finns inte rum för själviskhet i våra liv. Vi har ett verk att utföra. Vi har saker att uträtta . . . 'Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner'

(L&F 112:10). Människor frågar mig vilket mitt favoritskriftställe är, och jag svarar att jag har många. Men det är ett av dem. 'Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner.'²

VAD KAN KYRKAN GÖRA FÖR MÄNNEN?

"Vad kan denna kyrka göra för männen? Alla värdiga män kan inneha Guds prästadöme och tala i Guds, ja, världens Frälsares namn. Vilken värdefull och förunderlig välsignelse det är, mina bröder, att kunna göra det.

Den erbjuder ledarskapets välsignelse i kyrkan, kraften och myndigheten och gåvan att leda kyrkans angelägenheter. Härigenom utvecklas ledarförmågan och karaktärsstyrkan, och man höjs över livets vardagligheter och vandrar som en Guds son i hans gudomliga prästadömes myndighet. Det är vad kyrkan gör för männen. Den ger dem tillfälle att tjäna andra, att undervisa, att tillväxa på många sätt, att läsa de värdefulla ord som Herren har uppenbarat och göra dem till en del av sin kunskap."³

VAD KAN KYRKAN GÖRA FÖR KVINNORNA?

"Vad kan denna kyrka göra för kvinnorna? Den tillför dem värdighet i livet. Den ger livet större mening. Den tillför en syn på livet som man inte kan få på annat sätt. De blir medlemmar i den imponerande organisationen Hjälpföreningen, en kvinnoorganisation med fyra miljoner medlemmar, med sitt eget presidentskap, sin egen styrelse, sina studiekurser, sitt stora humanitära arbete — allt detta som blir så viktigt och underbart och tillför dem utveckling i livet och ger dem en ny synvinkel och ett nytt syfte."⁴

VAD KAN KYRKAN GÖRA FÖR BARNEN?

"[Den här kyrkan] kastar nytt ljus på deras föräldrar, ett nytt perspektiv. I deras hjärtan kommer respekt och kärlek till föräldrarna att växa. När evangeliet råder i hemmet finns det frid, kärlek, harmoni, tillväxt, utveckling. Denna kyrka uppmuntrar barnen att utbilda sig."⁵

BEHÅLL TRON

"Jag ser män och kvinnor — inte många, är jag tacksam att säga — som

verkar i kyrkan med tapperhet, som uppenbart älskar Herren och söker att göra hans verk, och sedan blir de avlösta från sin kallelse och irrar på något sätt bort och lyckas inte behålla tron . . . Vandra i redbarhet, var trofasta i storm och solsken, var trofasta i rikedom eller fattigdom, var trofasta i ungdomen eller ålderdomen. Detta är den Allsmäktiges verk . . . Gud har talat från himlarna och tillkännagivit sanningen i detta hans verk. Och det finns ingen mäktigare röst än hans. Hans Son har talat till människan på jorden och förklarat vem han är, att han finns, att han har en stor och gudomlig plats i sin Faders plan som världens Återlösare och Frälsare. Och dessa sanningar kommer att bestå lika länge som jorden består. Behåll tron på dessa storslagna och heliga sanningar . . . Håll ut till änden så välsignar Gud er och kröner era dagar med behaglighet och frid och kärlek.”⁶

RIKETS FRAMTID

”Vad vi [i kyrkan] har sett i det förgångna är bara en antydan om något anmärkningsvärt och härligt och underbart som ska ske i framtiden. Jag tror inte att någon människa som lever idag kan förstå vad kyrkan ska bli. Det finns ingen anledning till att den inte skulle fortsätta att växa. Den måste växa. Den måste gå framåt mot det slutgiltiga

syfte och ändamål som Herren har bestämt åt den. Vår sak är helt enkelt att fortsätta framåt.”⁷

SLUTNOTER

1. Regionkonferens i Oahu i Hawaii, 22 januari 2000.
2. Möte med ungdomar och Unga vuxna i Spokane i Washington i USA, 22 augusti 1999.
3. Möte i Cairns i Australien, 26 januari 2000.
4. Möte i Cairns i Australien, 26 januari 2000.
5. Möte i Cairns i Australien, 26 januari 2000.

6. Regionkonferens i Oahu i Hawaii, 23 januari 2000.

7. Intervju med *Church News*, 2 november 1999.

”När evangeliet råder i hemmet finns det frid, kärlek, harmoni, tillväxt, utveckling.”

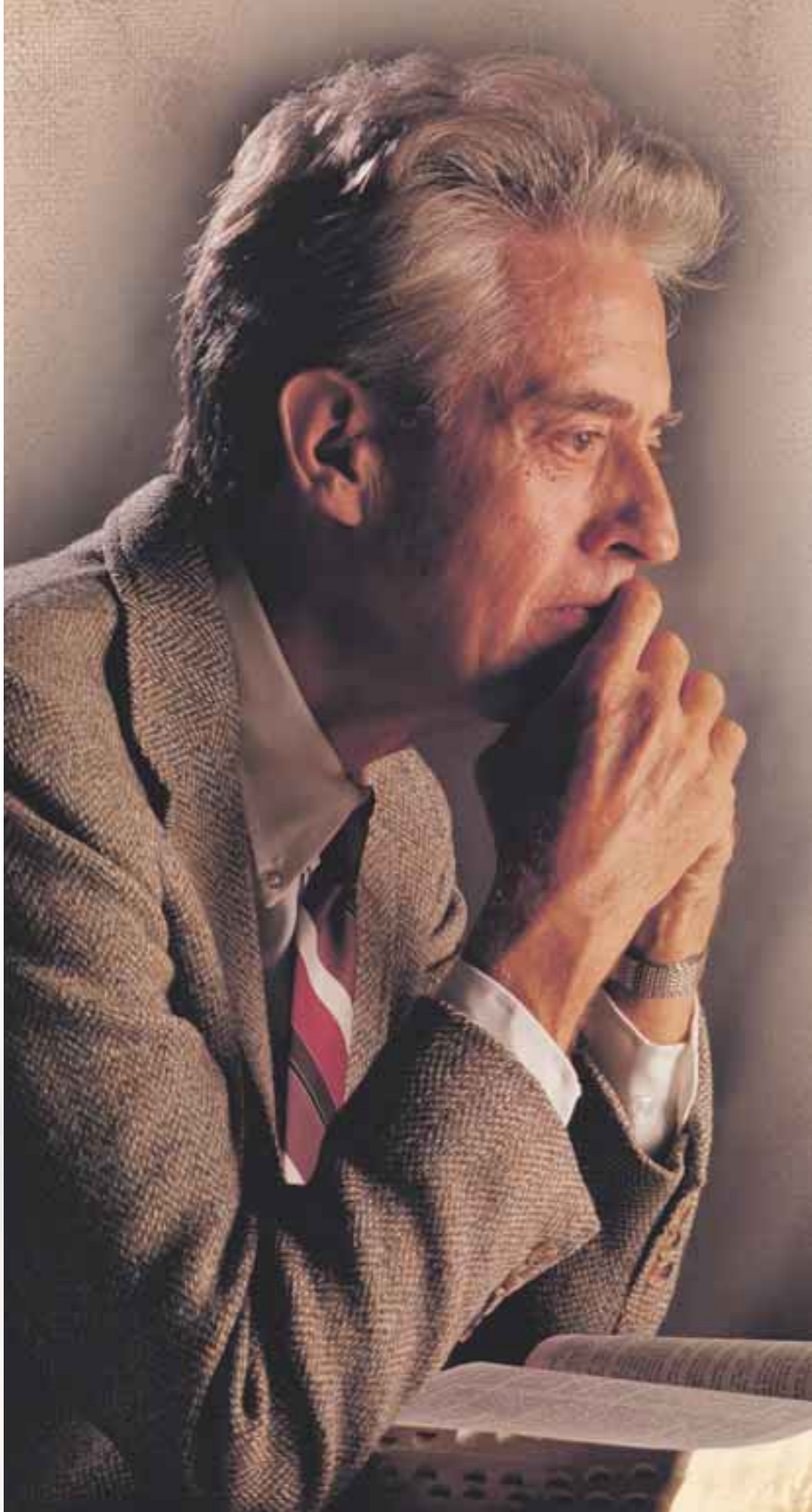

Sök

**Vi behöver komma ihåg
Nephis undervisning om
att Guds hemligheter,
andens mest utsökta
föda, inte kan förstås
"med mindre man [ber]
Herren om upplysning".**

VÄNSTER: KRISTUS OCH DEN RIKKE UNGE MÄNNEN, AV HEINRICH HOFMANN; HÖGER: FOTOILLUSTRATION WELDEN C. ANDERSEN

Ge näring åt ANDEN

Äldste Dallin H Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

God uppenbarar sig och sina eviga sanningar till dem som söker, tjänar och ödmjukt lyssnar till hans undervisning.

Vi vet att våra fysiska kroppar behöver en viss näring för att hållas vid liv och för att upprätthålla fysisk och mental hälsa. Om vi inte får denna näring försvagas vår fysiska och mentala hälsa och vi lider av det som kallas *undernäring*. Undernäring orsakar sådana symptom som försämrade mentala funktioner, matsmältningsproblem, förlorad fysisk styrka och försämrad syn. God näring är särskilt viktigt för barn, vars växande kroppar lätt kan skadas om de inte får den näring som är nödvändig för en normal tillväxt.

Vår ande behöver också näring. Precis som det finns föda för kroppen, finns det föda för anden. Följderna av andlig undernäring är lika skadliga för vårt andliga liv som fysisk undernäring är för vår fysiska kropp. Minskad förmåga att smälta andlig föda, förminskad andlig styrka och försämrad andlig syn är en del av symptomen på andlig undernäring.

Det finns några viktiga grundregler vi borde förstå och som är till hjälp för att försäkra oss om att vi och våra barn inte kommer att lida av andlig undernäring.

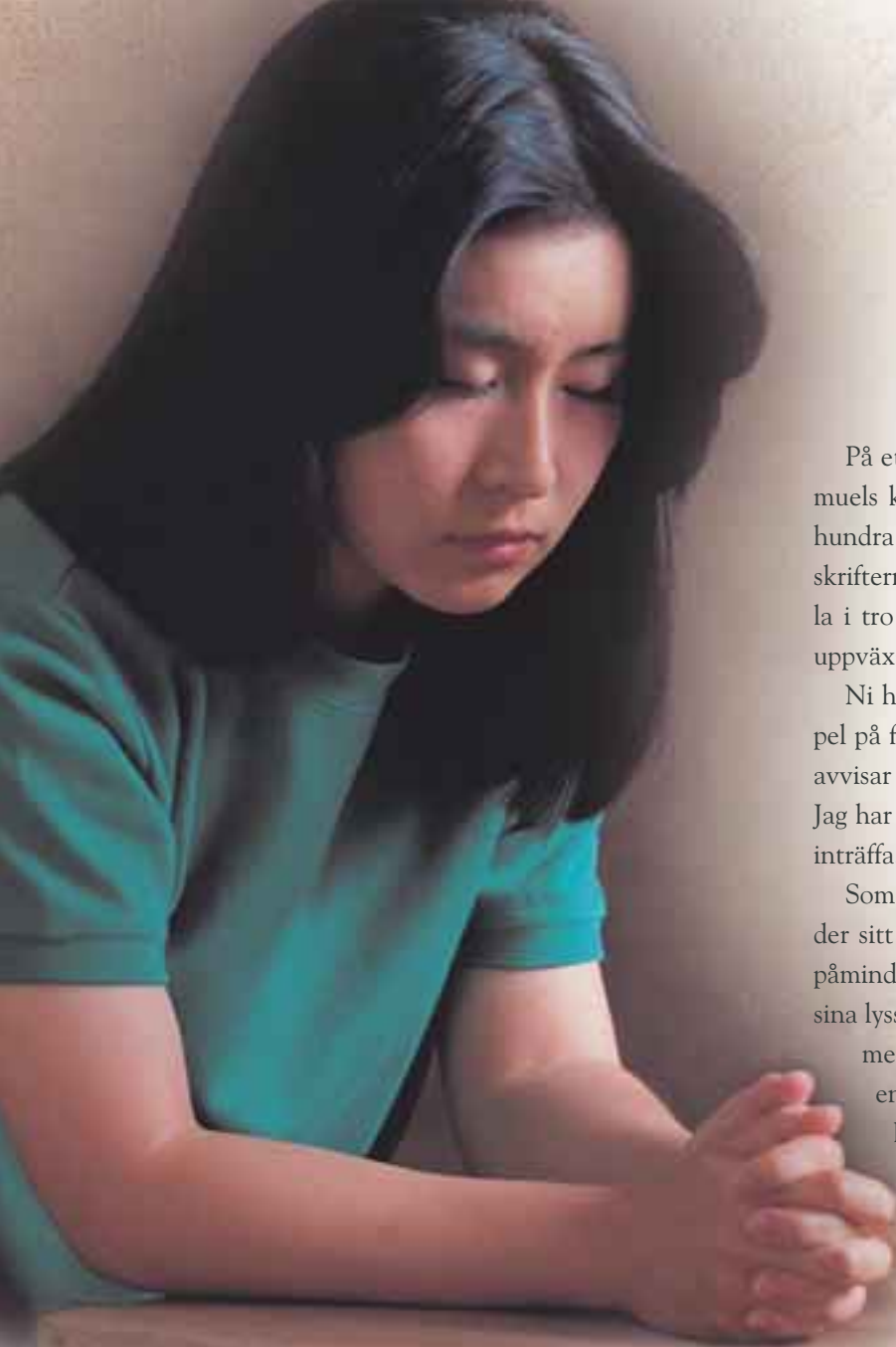
Vi känner till de väsentliga källorna för andlig föda: be, studera skrifterna, närvara vid inspirerande möten, sjunga Sions psalmer, verka i våra kallelser, fasta, ta del av sakramentet och att sluta andra

förbund, till exempel i templet. Vi känner också till att vissa erfarenheter kan hindra upptagningen av andlig föda, precis som vissa gifter kan förhindra upptagandet av nödvändig fysisk näring från fysisk föda. Allt

som driver bort Herrens Ande, till exempel pornografi, hädelse eller ilska, hindrar oss från att ta upp den andliga näring vi behöver från erfarenheter som normalt skulle ha varit effektiva som andlig föda. En del fysiska ämnen, som de som visdomsordet förbjuder, är skadliga för både kropp och ande. Vi måste se till att våra barn får tillräckligt med andlig föda och att de är skyddade från den påverkan som kommer att hindra denna föda att omvandlas till andlig näring.

GE NÄRING TILL NÄSTA GENERATION

Om föräldrar får tillräckligt med andlig näring, betyder det att deras barn också kommer att få det? Medan vissa fysiska drag är ärftliga, lär vi av erfarenhet att stark tro och andlighet inte förs vidare automatiskt från en generation till en annan. Begrunda konung Benjamins exempel, en av de största lärarna i Mormons bok. Han undervisade om det rena evangeliet till en generation som blev så djupt påverkad att den inte längre hade "någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott". De hade upplevt det som de kallade "en mäktig förändring" i sina hjärtan (Mos 5:2). Men denna underbara tro och andlighet överfördes inte automatiskt till deras avkomma. Skrifterna berättar:

"Det fanns många av det uppväxande släktet som icke kunde förstå konung Benjamins ord, emedan de voro små barn, då han höll sitt tal till folket, och de trodde icke sina fäders tradition.

De trodde ej det som blivit talat angående de dödas uppståndelse, ej heller trodde de på Kristi tillkommelse.

För sin otros skull kunde de nu icke förstå Guds ord, utan deras hjärtan voro förhårdade.

De ville ej låta döpa sig, ej heller ville de tillhöra kyrkan. De skilde sig från de andra med avseende på sin tro och förblevo så allt framgent i sitt köttsliga och syndiga tillstånd, ty de ville ej åkalla Herren, sin Gud" (Mos 26:1–4).

På ett liknande sätt fick den lamanitiske profeten Samuels kraftfulla predikningar många att tro ungefär ett hundra år senare. Men när deras barn växte upp berättar skrifterna att de blev förledda och folket "började förfalla i tro och rättfärdighet på grund av ondskan hos det uppväxande släktet" (3 Ne 1:30).

Ni har kanske bland era bekanta sett liknande exempel på föräldrar som är trofasta men vars barn mestadels avvisar eller inte har någon känsla för sina förfäders tro. Jag har sett detta, och jag har grubblat över hur det kan inträffa.

Som rektor för Brigham Young-universitetet och under sitt första tal till universitetets elever och anställda, påminde Äldste Merrill J Bateman i de sjuttios kvorum sina lyssnare om en nyckelprincip: "Guds barn är mycket mer än intellekt och kropp. Intellektet finns inrymt i en ande som också måste utbildas. Heliga eller högre sanningar om anden är grundläggande sanningar . . . och centreras runt Jesus Kristus som Guds Son . . . vilken gav sitt liv för världens synder" ("A Zion University", i *Brigham Young University 1995–96 Speeches* [1996], s 126).

Vi känner alla till att Herren har befallt föräldrar som har barn i Sion att undervisa dem att förstå evangeliets grundsanningar — tro på Kristus och läran om omvändelse, dopet och den Helige Andens gåva. Om föräldrarna misslyckas med detta vilar synden på deras huvuden (se L&F 68:25). Två år efter denna tidiga uppenbarelse befallde Herren de heliga "att uppfostra [sina] barn i ljus och sanning" (L&F 93:40) och betonade sedan vikten av detta bud genom att genast tillämpa det på Sidney Rigdon (1793–1876) och Frederick G Williams (1787–1842), som nyligen kallats till rådgivare i det första presidentskapet. Han sade till president Williams:

"Du har icke undervisat dina barn om ljus och sanning efter befallningarna, och därför har den onde ännu makt

över dig, och detta är orsaken till din bedrövelse.

Nu giver jag dig en befallning: Om du vill bliva befriad, skall du sätta ditt hus i ordning, ty det finnes mycket däri, som icke är rätt" (L&F 93:42–43).

Jag tror att föräldrar bör komma ihåg denna viktiga sanning — att om de misslyckas med att undervisa sina barn om ljus och sanning, kommer den onde att ha makt över dessa barn.

PÅ HERRENS SÄTT

När jag har begrundat olika sätt att förhindra andlig undernäring och hur man kan föra vidare tro och andlighet från en generation till en annan, har jag dragit slutsatsen att det viktigaste vi kan förstå om denna sak är att andliga sanningar — det som skrifterna ibland kallar "Guds hemligheter" — måste undervisas om och föras vidare på Herrens sätt, inte på världens sätt. Skrifterna visar på detta om och om igen.

När fader Lehi försökte förklara sin syn för sina upproriska äldre söner och uppmana dem att hålla Guds bud, började de att gräla med varandra om hans ord. Den unge Nephi, som precis hade erfarit den härliga förklarande syn som han eftersträvat, skrev att hans fader hade sagt "mycket som var viktigt men svårfattligt, med mindre man bad Herren om upplysning. De hade emellertid förhärdade hjärtan och vände sig därför ej till Herren, som de borde hava gjort" (1 Ne 15:3). Vi bör minnas Nephis undervisning om att Guds hemligheter, andens mest utsökta föda, inte kan förstås "med mindre man [ber] Herren om upplysning".

Det finns andra viktiga ingredienser. Profeten Ammon gav dessa viktiga råd: "Den som omvänder sig och utövar

Be

"Studiens och förnuftets metoder är ett otillräckligt sätt att närma sig Gud och förstå hans evangeliums lära. Det som tillhör Gud måste förstås på hans eget sätt, genom tro på Gud och uppenbarelse genom den Helige Anden."

tro, som gör goda gärningar och alltid beder utan återvändo skall det bliva givet att få veta Guds hemligheter" (Al 26:22).

Varför är det viktigt att få kännedom om Guds hemligheter? President Spencer W Kimball (1895–1985) förklarade:

"Av alla kunskapens skatter är kunskapen om Gud den allra viktigaste: kunskapen om hans existens, krafter, kärlek och löften . . .

Om vi använder våra dagar i dödligheten till att bygga upp världslig kunskap på bekostnad av den andliga, har vi hamnat i en återvändsgränd, för detta liv är tiden då människorna måste bereda sig att möta Gud; detta är tiden för att uppbygga tron . . .

Världslig kunskap, hur viktig den än må vara, kan aldrig frälsa en själ eller öppna det celestia- la riket" (*The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanställd av Edward L Kimball [1982], s 390).

Kunskapen om Gud och hans frälsningsplan är den typ av kunskap som frälser, och denna typ av kunskap kan bara tas emot på Herrens sätt.

Gud uppenbarar sig och sina eviga sanningar — den andliga föda som skrifterna kallar livets bröd och livets vatten — till dem som söker, som tjänar, som håller hans bud och som väntar på och ödmjukt lyssnar till hans undervisning. Det är lämpligt att påbörja denna process med studier och förnuft, men "det som tillhör Gud kan inte förstås endast genom studier och förnuft. Trots deras nödvändiga och användbara tillgångar är studiernas och förnuftets metoder ett otillräckligt sätt att närma sig Gud och förstå hans evangeliums lära. Vi kan inte få kännedom om det som tillhör Gud samtidigt som vi förkastar

eller brister i att använda den outhärliga metod Gud har föreskrivit för att inhämta denna kunskap. Det som tillhör Gud måste förstås på hans eget sätt, genom tro på Gud och genom uppenbarelser som kommer genom den Helige Anden" (Dallin H Oaks, *The Lord's Way* [1991], s 56). Bara på detta sätt kan vi få den andliga kunskap, näring och kraft som är nödvändig för att undervisa om och föra vidare tro och vittnesbörd.

Kunskap om evangeliet inleds vanligen genom studier och förnuft, men så vitt jag kan se, är enbart intellektuella metoder inte något effektivt sätt att föra över tro och djup andlighet från en person till en annan eller från en generation till en annan.

Det finns många exempel på detta i Mormons bok. Endast några få år innan Kristi födelse fortsatte exempel-

vis "folk att förhärda sina hjärtan, alla med undantag av den del som hade störst tro . . . och de fortsatte att förlikta sig på sin egen styrka och sin egen visdom . . .

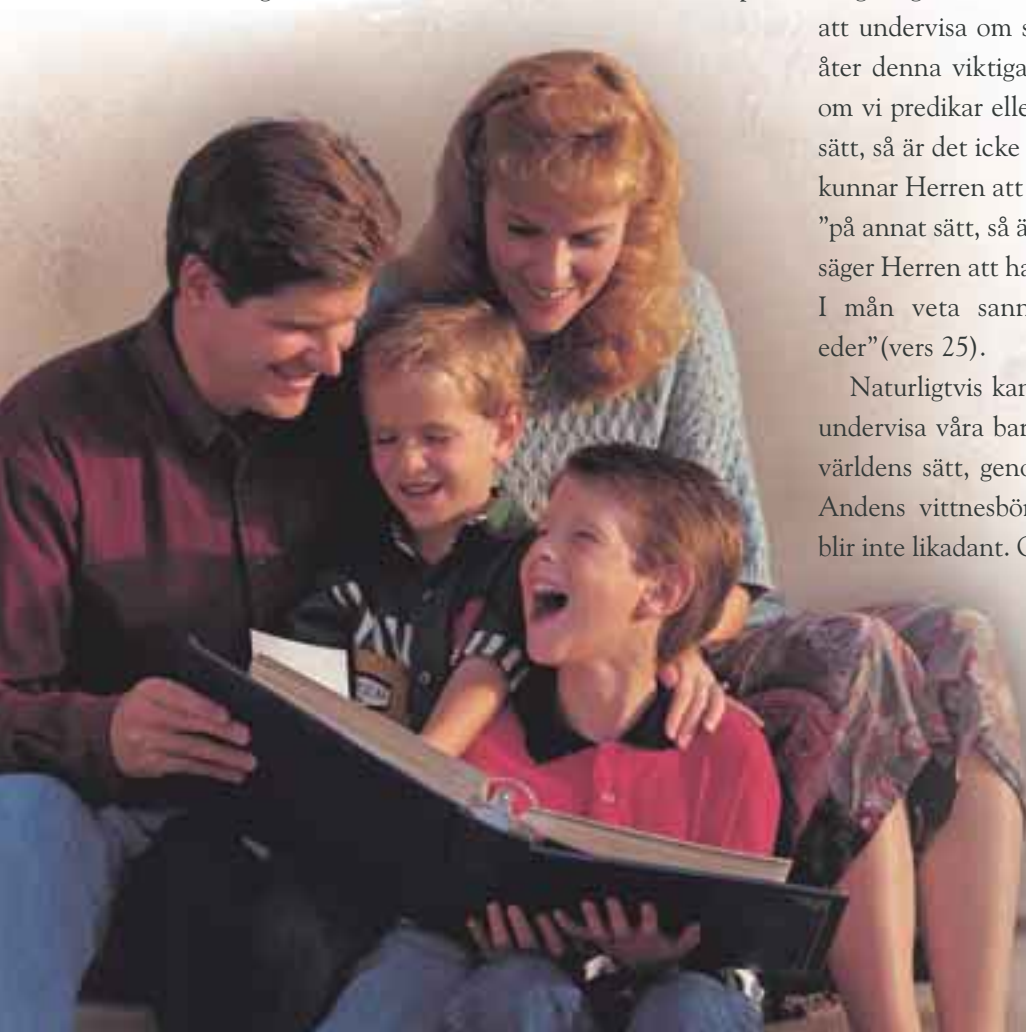
Och de började träta och tvista med varandra och säga:

Det är icke rimligt, att en sådan varelse som Kristus skall komma" (He 16:15, 17–18).

Sedan drar skrifterna slutsatsen: "Satan [fick] makt över människornas hjärtan överallt i landet" (He 16:23).

Herrens sätt att undervisa om evangeliets sanningar beskrivs i en uppenbarelse från 1830 och som nu är publicerad som det 50:e kapitlet i Lära och Förbunden. Här lär vi oss att det inte är nog att endast tala eller undervisa om sanningen; vi måste undervisa om evangeliets sanningar "genom Anden, ja, Hugsvalaren, som sändes för att undervisa om sanningen" (vers 14). Herren betonar åter denna viktiga sanning genom att varna oss för att om vi predikar eller undervisar om evangeliet "på annat sätt, så är det icke av Gud" (vers 18). På samma sätt förkunnar Herren att om "sanningens ord" (vers 19) mottas "på annat sätt, så är det icke av Gud" (vers 20). Slutligen säger Herren att han har förklarat dessa principer "på det I mån veta sanningen och jaga bort mörkret från eder" (vers 25).

Naturligtvis kan vi bortse från denna vägledning och undervisa våra barn eller undersökare om evangeliet på världens sätt, genom studier och förnuft, oberoende av Andens vittnesbörd och undervisning. Men resultatet blir inte likadant. Om vi avviker från Herrens sätt, avstår vi från Herrens löften. President Brigham Young (1801–1877) beskrev den viktiga skillnaden mellan en omvändelse på intellektuell grund och en omvändelse baserad på ett andligt vittnesbörd: "Många tar emot evangeliet därför att de vet att det är sant. De övertygas

om att det är sant. Starka argument överväldigar dem, och de måste efter förnuftsmässiga resonemang erkänna att evangeliet är sant. De underkastar sig det och lyder dess första grundsatser, men söker aldrig bli upplysta genom den Helige Andens kraft. De avfaller ofta” (*Kyrkans presidenters lärdomar*: Brigham Young [1997], s 80).

Det finns sådana vars intellektuella behandling av andliga ting har orsakat att de blivit andligt undernärda och känsliga för tvivel och farhågor. President James E Faust, andre rådgivare i det första presidentskapet, har gett förslag på hur sådana personer kan söka efter ökad andlighet: ”Deras tro kan stärkas genom att de följer sitt instinktiva omdöme och sin själs renaste och ädlaste känslor” (*Reach Up for the Light* [1990], s 29). Lägg märke till hur president Faust använder ordet *känslor*. Andliga ting, som omvändelse och vittnesbörd, kommer till stor del i form av känslor — som en upplysning av Anden. De som söker efter eller är nöjda med att stanna upp efter en intellektuell förvisning lever i en andlig boning byggd på sand. För dem och deras barn — om detta är allt det arv barnen får — kommer denna boning alltid att vara utsatt. Det som tillhör Gud, inklusive en andlig omvändelse och vittnesbörd, måste föras över på Herrens sätt, ”genom Anden”.

Som svar på en skeptikers fråga angående uppståndelsen, gav profeten Alma denna stora insikt i Guds hemligheter:

”Många är det givet att få veta Guds hemligheter. Dock hava de medelst en sträng befallning blivit ålagda att icke yppa dem utom om de finnas i den del av hans ord, som han giver till människobarnen, i den mån de

Undervisa

Vi är lärda att det inte är nog att endast tala eller undervisa om sanningen; vi måste undervisa om evangeliets sanningar ”genom Anden, ja Hugsvalaren, som sändes för att undervisa om sanningen”.

bevisa honom uppmärksamhet och flit.

Därför erhåller den som vill förhärda sitt hjärta en mindre del av ordet, men åt den som icke vill förhärda sitt hjärta gives den större delen av ordet, och det förunnas honom att få kännedom om Guds hemligheter till dess han känner dem till fullo.

Och åt dem som vilja förhärda sina hjärtan gives en allt mindre del av ordet, till dess de alls intet veta om hans hemligheter. Sedan fångas de av djävulen och bliva genom hans vilja förda ned till undergång. Detta är vad som menas med helvetets kedjor” (Al 12:9–11).

Vi undervisar om och lär känna Guds hemligheter genom uppenbarelser från hans Helige Ande. Om vi för-

härda våra hjärtan mot uppenbarelse och begränsar vårt förstånd till det vi kan förstå genom studier och förnuft, är vi begränsade till det Alma kallade för ”en mindre del av ordet”.

KRAFTEN I FÖRÄLDRARS EXEMPEL

När vi strävar efter att föra över tro och andlig näring till våra barn är få metoder så givande som föräldrars exempel. Familjebön och föräldrars undervisning och vittnesbörd, till exempel under familjens hemafton, är kraftfulla förmedlare av religiösa värderingar. Det är också helgande av sabbaten, betalning av tionde och missionsarbete.

President George Q Cannon (1827–1901), förste rådgivare i första presidentskapet, påminde föräldrar om denna princip för mer än ett hundra år sedan. Om de undervisar sanna principer och sedan handlar efter dessa principer genom att vara goda exempel, sade han att

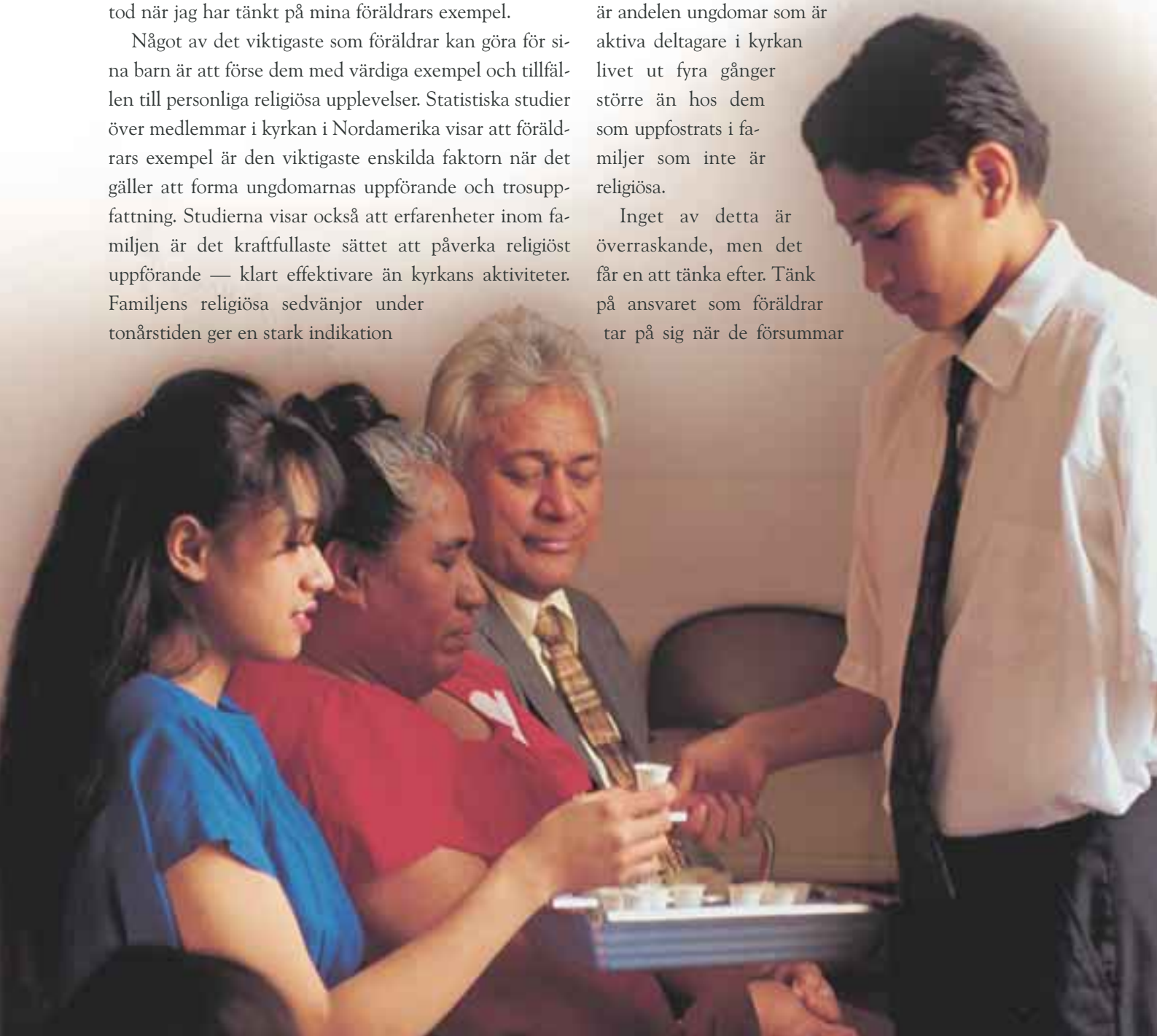
"allteftersom barnen blir äldre kommer de att tänka på deras föräldrars exempel och regler. Kommande år kommer att förstärka allt som [föräldrarna] sagt och gjort" (*Gospel Truth*, utvalda av Jerreld L Newquist [1987], s 383). Jag har noterat sanningen och kraften i denna metod när jag har tänkt på mina föräldrars exempel.

Något av det viktigaste som föräldrar kan göra för sina barn är att förse dem med värdiga exempel och tillfällen till personliga religiösa upplevelser. Statistiska studier över medlemmar i kyrkan i Nordamerika visar att föräldrars exempel är den viktigaste enskilda faktorn när det gäller att forma ungdomarnas uppförande och trosuppfattning. Studierna visar också att erfarenheter inom familjen är det kraftfullaste sättet att påverka religiöst uppförande — klart effektivare än kyrkans aktiviteter. Familjens religiösa sedvänjor under tonårstiden ger en stark indikation

på ungdomarnas värderingar och uppförande när de blir unga vuxna.

Samma effekt visar sig när forskare studerar dem som blir vad de kallar "avfallna" från kyrkan. När familjens idéer och handlingar är religiösa är andelen ungdomar som är aktiva deltagare i kyrkan livet ut fyra gånger större än hos dem som uppfostrats i familjer som inte är religiösa.

Inget av detta är överraskande, men det får en att tänka efter. Tänk på ansvaret som föräldrar tar på sig när de försummar

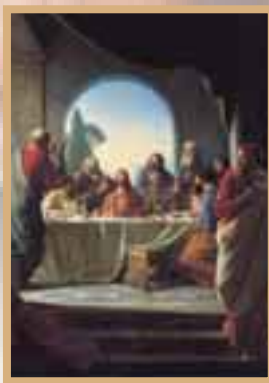

familjens religiösa förpliktelser eller när de uppför sig på ett sådant sätt som de inte skulle råda sina barn att göra. Vidare är intellektuella metoder och erfarenheter inte tillräckligt för att överföra tro och andlighet. Föräldrar som misslyckas med att förse sina barn med goda exempel och positiva personliga religiösa erfarenheter äventyrar kraftigt överföringen av tro och andlighet till nästa generation.

Föräldrar undervisar bäst genom det som deras barn ser dem göra. De exempel från mina föräldrar som påverkade mig mest var min mors uttryckta tro på Gud, hennes absoluta stöd för och förståelse att aldrig kritisera kyrkans ledare och hennes trofasta betalning av tionde, även när tiderna var svåra.

Jag ska beskriva tre föräldrars exempel av det slag som ger barnen den andliga näring de behöver för att uppbygga dem genom hela livet.

Levi M Savage var en sista dagars helig pionjär kallad att kolonisera östra Arizona i USA. År efter år arbetade han trofast i sitt tilldelade område. Sedan hans uppfostrat sin stora familj ville han till slut få lugn och ro. Han ville inte be om att bli avlöst från sin mission, men han tillät sin son kontakta president Joseph F Smith (1838–1918) i Salt Lake City för att berätta att den då 70-årige broder Savage fortfarande "gjorde ett dagsarbete på Woodruff-dammen och gick 9,5 kilometer fram och tillbaka till sin arbetsplats". Sändebudet frågade om broder Savage hade fullgjort sin mission och nu kunde flytta och bo på en annan plats, men lade till att "han är villig att stanna om vi tyckte att det var bäst för honom att göra så". Kyrkans president skickade bud att broder Savage skulle "se sig

Delta

**Att ta del av
sakramentets symboler
— bröd och vatten — är
ett av de sätt varpå
vi kan bli "fyllda med
den Helige Anden",
som Frälsaren lärde.**

själv som fri att skapa sitt hem på annan plats".

Efter att ha tagit emot detta meddelande stannade broder Savage kvar ytterligare en tid tills den nya dammen var byggd, "för att få vatten in i dalen igen". Först då kände broder Savage sig avlöst från den uppgift som tilldelats honom genom prästadömetts myndighet år 1871, 47 år tidigare (citerad i Nels Anderson, *Desert Saints* [1942], s 359). Vilken arvedel av tro och tjänande för hans efterkommande!

Mitt andra exempel kommer också från pionjärtiden. När de heliga behövde ett stort antal trasor till i sin pappersfabrik, bad första presidentskapet biskoparna att leda kampanjer för att samla in trasor i deras lokala församlingar och bo-

sättningar. År 1861 kallade president Brigham Young George Goddard, en lojal medlem i kyrkan, på en "trasmission" för att göra reklam för dessa kampanjer.

Broder Goddard erinrade sig: "[Den här kallelsen] var ett hårt slag för min personliga stolthet . . . Efter att ha varit känd i samhället i årtal som köpman och auktionsförrättare, blev jag nu sedd på gatorna gående från dörr till dörr med en korg på ena armen och en säck på den andra, och frågade efter trasor vid varje hus. Vilken förändring i affärsinriktning . . . Detta generande arbete bedövade mig nästan när president Young först gav sitt förslag, men några minuters reflektion påminde mig om att jag kom till dessa bergs dalar från mitt fosterland, England, med avsikt att göra min himmelske Faders vilja och därför måste min tid och mina medel vara tillgängliga för honom. Jag gav därför president Young ett positivt svar" (citerad i Leonard J Arrington, *Great Basin Kingdom* [1958], s 115).

Under mer än tre år reste George Goddard från Franklin i Idaho i USA ända ner till Sanpete County i Utah, och besökte hundratals hus. På söndagarna predikade han det som kallades "traspredikningar". Vid slutet av denna treåriga mission hade han samlat ihop mer än 45 000 kilo trasor till pappersprojektet. Det var ett ödmjukande arbete, men det var nödvändigt för utvecklingen av hans samhälle, och var tilldelat genom prästdörets myndighet.

Mitt tredje exempel är mer modernt. I *Tongan Saints: Legacy of Faith* ("Heliga i Tonga: Trons arv"), berättar Eric B Shumway (rektor för Brigham Young-universitetet på Hawaii) om något han upplevde som ung missionär på Tonga. Han var inbjuden till middag hos en trofast medlem på Tonga som levde i extrem fattigdom. Broder Shumway skriver:

"Kinikini-familjen hade ingen plantage och inga djur på Tongatapu, med undantag av en liten flock ankor som slutligen hade minskat till en liten ankunge. När jag satte mig ner på golvet i familjecirkeln den kvällen, såg fyra små barn på när deras mor lade bitar av brödfrukt framför var och en av oss. Sedan lade hon en nykokt ankunge framför mig. Åsynen av och aromen från denna delikatess gjorde ett synligt intryck på barnen, som satt stilla med sina händer knäppta i knäet. Det var uppenbart att ankungen var till mig.

'Jag äter inte den här själv', sade jag till [broder] Tevita Muli. 'Vi delar på den allihop.'

Innan jag hunnit börja dela på den, avbröt Tevita Muli mig snabbt: 'Nej, du ska äta den själv. Den är din!'

'Men dina barn?', protesterade jag.

'De vill inte ha den', fortsatte han. 'Du hedrar dem ge-

Tjäna

**Gud uppenbarar sig och
sina eviga sanningar —
den andliga föda som
skrifterna kallar livets
bröd och livets vatten —
till dem som söker, som
tjänar, som håller hans
bud och som väntar på
och ödmjukt lyssnar till
hans undervisning.**

nom att äta den själv. En dag kommer de att stolt berätta för sina barn att de gick utan *kiki* (kött), så att en Herrens tjänare kunde äta och bli mättad" ([1991], s 10).

Sådana föredömliga föräldrar tillhandahåller andlig näring och bygger tro hos barnen och andra som bevittnar dem. Det är den här typen av undervisning som bygger upp vittnesbörd och för vidare tro och andlighet till nästa generation.

FRÄMJA ANDLIG TILLVÄXT

Jesu ord till den samariska kvinnan vid Jakobs brunn påminner oss på ett bra sätt om skillnaden mellan världsliga ting och himmelska ting, mellan fysisk näring och andlig näring: "Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen", sade han till kvinnan. "Men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv" (Joh 4:13–14).

Jesus använde de välkända exemplen med mat och vatten för att åskådliggöra sina lektioner. I saligprisningarna sade han: "Saliga de som hungrar och törstar efter rättfärdigheten, de skall bli mättade" (Matt 5:6). Den inspirerade redogörelsen i Mormons bok uppenbarar det andliga sätt på vilket detta löfte fullbordas: ". . . ty de skola bliva fyllda med den Helige Anden" (3 Ne 12:6; kursivering tillagd).

I Mormons bok lär vi oss också att deltagandet av sakramentets symboler — bröd och vatten — är ett av de sätt varpå detta uppfylls: "Den som äter detta bröd, han äter av min lekamen till sin själ. Den som dricker av detta vin dricker av mitt blod till sin själ, och hans själ skall aldrig hungra, ej heller törsta utan han skall vara mättad" (3 Ne 20:8).

På ett liknande sätt berättar Johannes att Jesus sade: "Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta" (Joh 6:35).

När vi tänker på hur vi kan undervisa våra barn om det som tillhör anden — hur vi ska ge dem livets vatten och livets bröd — måste vi förstå att detta måste göras på Herrens sätt, inte på världens sätt. Äldste Bruce R McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kvorum skrev: "En speciell norm för urskillning behövs för att bevisa något i den andliga världen. Ingen vetenskaplig forskning, inga intellektuella undersökningar, inga undersökande metoder som den dödliga människan känner till kan bevisa att Gud är en individ, att alla människor kommer att uppstå, och att omvända själar är födda av Anden . . . Andliga sanningar kan endast bevisas genom andliga medel" (*The Millennial Messiah* [1982], s 175).

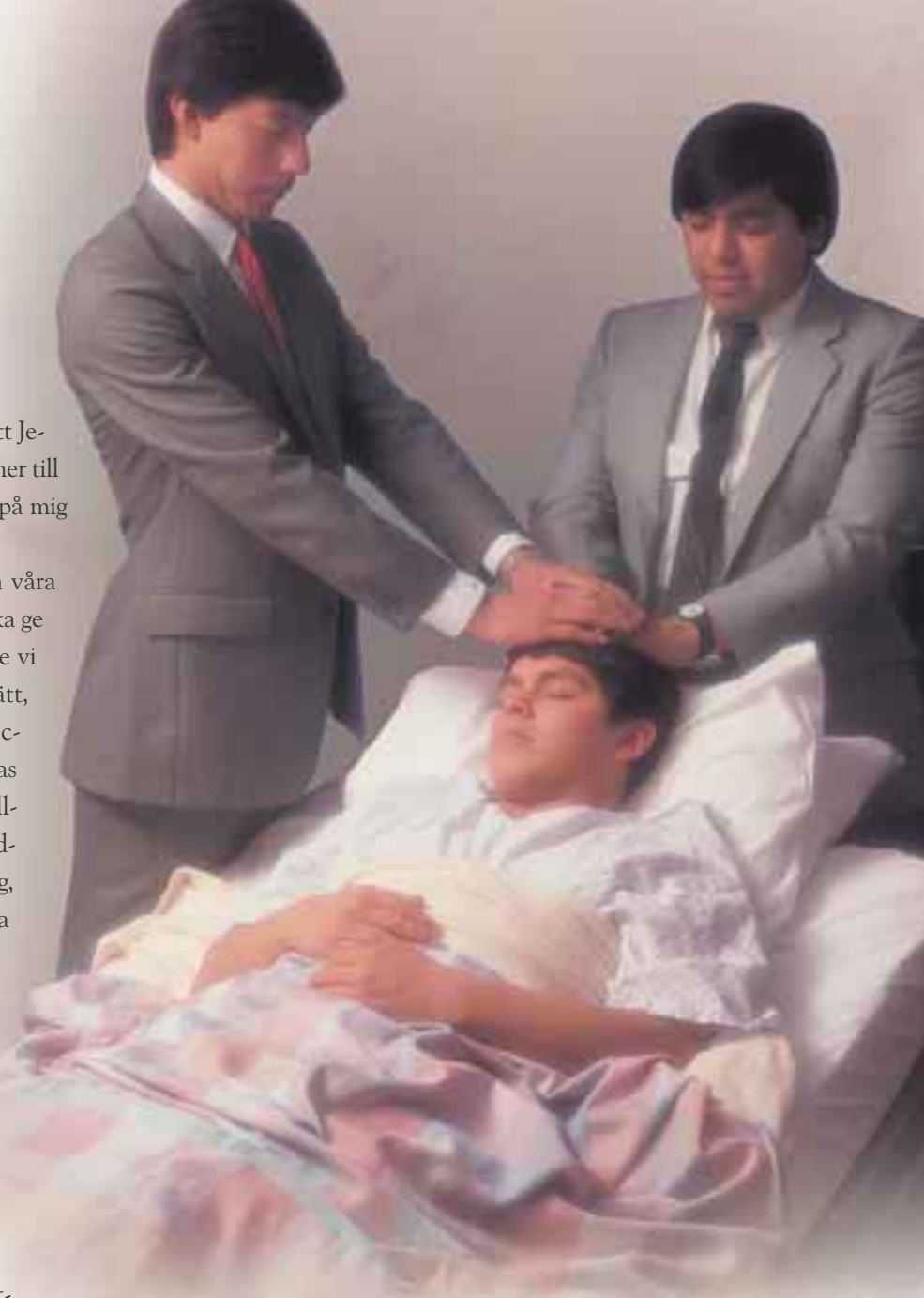
Intellektuella metoder — studier och förnuft — är nödvändiga för vårt framåtskridande mot evigt liv, men de är inte tillräckliga. De kan bereda vägen. De kan förbereda sinnet att ta emot Anden. Men det som skrifterna kallar *omvändelse* — den förändring i sinne och hjärta som ger oss vägledning och styrka att bestämt gå mot evigt liv — kommer endast genom den Helige Andens vittne och kraft.

President James E Faust undervisade om samma sanning när han uppmanade oss att ge näring åt det som han kallade "en enkel, ogrumlad tro", och konstaterade att vi ibland "tillbringar tid med att nära vår intellektuella stolthet och försöker finna alla svaren innan vi accepterar några". Han fortsatte: "Vi söker alla efter sanning och kunskap. Utvecklandet av en enkel, ogrumlad tro hindrar

oss inte i vår tillväxt och fulländning. Tvärtom så kan det öka och skynda på vårt framåtskridande" (*Reach Up for the Light*, s 15).

Evangeliets sanningar och vittnesbörd fås av den Helige Anden genom andäktig forskning, genom tro, genom studier av skrifterna, genom rättfärdigt leverne, genom att lyssna på inspirerade tal och råd, genom allvarliga dialoger med troende personer, och genom vördnadsfulla personliga studier och tyst begrundan. Det är genom dessa medel som våra själar får näring och vi förverkligar löftet som gavs i 3 Nephi om att vi ska "bliva fyllda med den Helige Anden" (12:6). □

Från ett tal givet vid Ricks College den 13 februari 1996.

”Det här är vad jag letade efter!”

Rodolfo Barboza Guerrero

Ända sedan jag var liten i Lima i Peru har jag haft en benägenhet att söka det som hör Gud till. I barndomen gick jag troget till min familjs kyrka. Under några av mina ungdomsår sjöng jag i kyrkans kör.

Men när jag var 17 år gammal bad jag i kyrkan och kände mig plötsligt osäker inombords. En särskild lärosats fick mig att undra om jag var på rätt plats.

Samma kväll ögnade jag igenom större delen av Nya testamentet. Jag gick också till en granne som tillhörde en annan kyrka, och tillsammans läste vi i Bibeln och fann svaren på några av de doktrinära frågor som hade börjat bekymra mig.

Det var inte svårt för mig att inse att jag hade varit på väg åt fel håll. Men det var inte lätt att hitta sanningen. Jag gick på olika religiösa möten. Jag läste flera artiklar som handlade om Gud, men ingen av dem väckte något större intresse hos mig. Under tiden fortsatte jag att läsa Nya testamentet. Jag var mycket intresserad av att få kunskap om de andra får ”som inte hör till den här fållan” och som Jesus nämnde i Johannes 10:16.

I knappt ett år ansåg jag mig kristen men tillhörde inget särskilt kyrkosamfund. Jag studerade vid ett teknikcen-

ter, och vi samtalade ofta om religion. En dag råkade jag höra en diskussion mellan en ung sista dagars helig och en medlem i en annan kyrka. Tillförsikten i den sista dagars heliga personens röst och kraften i hans ord gjorde intryck på mig. Det enda jag hade hört om mormonerna var att de var en grupp cowboyer. Jag kände inga mormoner väl, och de hade ingen kyrkobyggnad i närheten.

Vid ett annat tillfälle satt jag i väntrummet på en läkarmottagning och märkte att den unga kvinnan som satt bredvid mig hade öppnat en bok med blå pärm. Bokens text var skriven i kolumner som i Bibeln. Jag blev nyfiken på att få veta om det var Bibeln, men jag ville också fortsätta läsa serietidningen jag höll på med.

Jag flyttade blicken till den blåa boken och läste ett ord högst upp på sidan: Alma. Jag försökte komma ihåg det ordet från min bibelläsning och fortsatte sedan läsa min serietidning. Men den blåa boken fortsatte att locka mig, och återigen vände jag blicken mot den mystiska boken.

När den unga kvinnan märkte mitt intresse frågade jag om boken var Bibeln. Hon svarade nej och frågade mig vilken kyrka jag tillhörde. Jag svarade att jag inte tillhörde någon, eftersom jag inte visste vilken som var sann.

Den kvällen kunde jag inte sluta tänka på den främmande boken. Jag visste inte vad den hette, eftersom den unga kvinnan bara hade sagt att mormonkyrkan hade den. Jag berättade för min vän Ghersi om den, och han erbjöd sig att skaffa mig en sådan bok. Flera veckor gick och sedan, en eftermiddag, gav han mig en bok utan pärmar och med slitna sidor. Allt han sade var: "Här är boken."

Samma eftermiddag öppnade jag boken och läste Joseph Smiths vittnesbörd. Jag kände att det var vad jag hade velat veta. Känslan blev starkare när jag läste om ängeln Moronis besök. Jag var så uppspelt att jag inte kunde låta bli att resa mig upp från stolen och ropa: "Det här är vad jag letade efter! Här är sanningen." Jag läste de första kapitlen i Första Nephi mycket långsamt. Jag

kände att jag förstod dem som jag aldrig hade förstått en bok förr.

Trots mina försök kunde jag inte hitta något av kyrkans kapell. Ghersi erbjöd sig att hjälpa till, men jag hittade aldrig adressen till byggnaden som låg närmast där jag bodde. Under tiden lånade han mig några broschyrer som han hade.

När jag promenerade i närheten av mitt hem fick jag till slut syn på en byggnad under uppförande. På skylten stod det: "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga." Jag kände igen namnet från broschyrerna.

Flera månader senare, när bygget var färdigt, gick min syster Haydee och jag dit tillsammans. Två missionärer hälsade oss välkomna och jag berättade för dem om min upplevelse i samband med Mormons bok och min önskan att bli medlem i kyrkan.

Under lektionerna berättade jag för missionärerna om min fråga angående de andra fåren. De bad mig att läsa om Frälsarens besök i Amerika — särskilt hans ord i Tredje Nephi 15:16–21 — och jag visste att jag hade funnit mitt svar till slut. Två veckor efter det att min syster och jag hade fått alla missionärslektionerna döptes vi i kyrkan som jag hade letat efter så länge.

Sedan förberedde jag mig för att bli missionär, och ett år senare fick jag en kallelse att verka på heltid i Perumissionen Lima Nord. Det vittnesbörd jag bar under min mission var att det jag hade mottagit inte hade uppenbarats för mig av "kött och blod" utan av "min fader i himlen" (Matt 16:17).

Idag, många år senare, längtar jag efter att dela med mig av mitt vittnesbörd till världen, eftersom jag vet att detta är Herrens sanna kyrka. Han har välsignat mig och min hustru med ett tempeläktenskap och med tre fina barn. Vi verkar alla med glädje i kyrkan. Min tacksamhet till Herren kommer aldrig att bli lika stor som hans nåd mot mig. □

Rodolfo Barboza Guerrero tillhör Huascars gren i Limas centrala stav i Peru.

Hur kan jag förbereda mig för att få min patriarkaliska välsignelse?

De flesta ungdomar i min ålder har fått sin patriarkaliska välsignelse. Jag antar att jag borde få min också, men jag är inte säker på att jag är redo. Hur kan jag förbereda mig för att få den? Hur vet jag när tiden är mogen?

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att framställa kyrkans lära.

LIAHONAS SVAR

Många av kyrkans medlemmar funderar på när de ska få sin patriarkaliska välsignelse. En person som får denna välsignelse bör vara gammal nog och mogen nog att förstå dess innebörd och betydelse.

Det finns ingen föreskriven ålder när man kan ta emot sin välsignelse, men den blir till nytta när man funderar på viktiga beslut inför framtiden. Det är lämpligt att få en patriarkalisk välsignelse innan man verkar som missionär, gör militärtjänsten eller flyttar hemifrån. Biskopen eller grenspresidenten kan hjälpa till. Han använder sitt omdöme och sin inspiration för att avgöra när han ska skriva ut en rekommendation för en patriarkalisk välsignelse.

Kallelsen som patriark är ett kall som innebär att få uppenbarelse. Patriarkerna ger välsignelserna under den Helige Andens ledning. Välsignelserna nämner vilken stam i Israels hus du tillhör och kan inbegripa välsignelser,

löften, råd, uppmaningar och varningar. Om du får de utlovade välsignelserna beror givetvis på din trofasthet.

Än viktigare än tidpunkten eller åldern när ungdomen eller den nyomvända får denna välsignelse är personens förberedelse. Förberedelsen kommer genom att varje dag leva rättfärdigt. Du förbereder dig varje gång du ber, studerar skrifterna, tjänar andra, lyder och så vidare. Du förbereder dig också genom att lära dig kyrkans grundläggande lärdomar. Om du inte är säker på att du är nog förberedd, be och fasta om hjälp att bli förberedd. Om du gör din del kommer Herren att låta dig veta när tiden är mogen.

När du vill ha en patriarkalisk välsignelse och känner dig värdig och förberedd att få den, be då din biskop eller grenspresident om en intervju. När han känner att du är andligt förberedd skriver han ut en rekommendation. Sedan kan du

bestämma en tid med patriarken. Om det inte finns någon patriark där du bor kan du komma överens om något annat med staven eller missionspresidenten. När du åker för att få din patriarkaliska välsignelse, ha då på dig söndagskläder och åk i en anda av bön. En patriarkalisk välsignelse ges i enrum, men dina närmaste familjemedlemmar — särskilt dina föräldrar — kan vara närvarande.

Efter det att du har fått din patriarkaliska välsignelse får du en utskrivet kopia. När du studerar den under bön, hjälper Anden dig att förstå innebörden på fler plan. Denna heliga, personliga uppteckning är konfidentiell och bör inte delges någon utanför din familj.

Att få din välsignelse kan hjälpa i svåra stunder, eftersom den är ett uttryck för Herrens kärlek för dig. Den kan hjälpa dig att förstå genom Anden dina egna

fantastiska inneboende möjligheter och de välsignelser som Herren vill ge dig.

President Gordon B Hinckley förklarar: "Jag hoppas att vi uppmunt-
rar dem som är tillräckligt mogna att
förstå, hur viktigt det är att erhålla
en patriarkalisk välsignelse. Jag räk-
nar min patriarkaliska välsignelse
som något av det mest heliga i mitt
liv. En patriarkalisk välsignelse är
unik, helig, personlig och underbar,
och den ges till varje medlem i den
na kyrka som är värdig därtill" ("In-
spirerade tankar", *Nordstjärnan*, aug
1997, s 5).

LÄSARNAS SVAR

En patriarkalisk välsignelse är en
av vår himmelske Faders största gå-
vor. Sättet att förbereda sig är genom
att be, fasta, läsa och begrunda skrif-
terna och lyda Guds bud och hans
profeters lärdomar. Herren hjälper
dig att veta när du är redo.

*Valentina Pyura-Pototskaja,
Donetsk Tsentralny gren,
Donetsks distrikt i Ukraina*

En patriarkalisk välsignelse är vår
egen personliga guide. Innan vi får
den behöver vi rannsaka vårt hjärta
noga. Vi måste vara trofasta till vår
himmelske Fader, eftersom vår patri-
arkaliska välsignelse säger vad han
önskar av oss och också vilka välsig-
nelser han i sin tur lovar oss.

*Luisa Fernanda Guerra Hernández,
Martí församling,
El Molino stav i Guatemala City i Guatemala*

Jag vet att jag är min himmelske
Faders son. Därför är det viktigt
för mig att trofast söka efter hans
välsignelser. Jag lär mig om de
välsignelserna i min patriarkaliska
välsignelse. För att bli andligt för-
beredd kan jag söka hjälp från min
biskop, stavs-president och mina
föräldrar. Och jag kan be med tro
om att få hjälp.

*Ivan Hoe Taumoe'anga,
Navutoka första församling,
Nuku'alofa östra stav på Tonga*

Jag fick min patriarkaliska välsig-
nelse när jag var 16 år gammal. Mitt
intresse för att få den började under
en lektion om patriarkaliska välsig-
nelser. Senare växte det intresset till
en längtan. Sedan talade vår stavs-
patriark på en brasafton, och jag in-
såg att jag var redo.

När vi ber, fastar och studerar
skrifterna, kan den Helige Anden ta-
la om för oss när vi är redo. Mina för-
äldrar hjälpte mig också att fatta
beslutet.

*Maaike van Andel,
Zwolle gren,
Apeldoorns stav i Nederländerna*

Varje gång jag lärde mig något
om patriarkaliska välsignelser, kän-
de jag en bekräftelse på att de
var sanna. I mitt hjärta växte en
önskan att få denna välsignelse
från Herren. Jag försökte göra
allt jag hade lärt mig på mina
möten i kyrkan, och jag bad min
biskop om vägledning för att

Valentina Pyura-Pototskaja

**Luisa Fernanda Guerra
Hernández**

Ivan Hoe Taumoe'anga

Maaike van Andel

**Valéria Cristina Ribeiro
Custódio**

Caroline Lopes Reboucas

**Äldste William Enrique
García Torres**

Michelle M Littaua

**Systern Estela Zuleta
Chávez**

hjälpa mig förbereda mig för denna välsignelse.

*Valéria Cristina Ribeiro Custódio,
Itapoã församling,
Vila Velha stav i Brasilien*

En patriarkalisk välsignelse är ett budskap till dig från vår himmelske Fader. Den ger dig större insikt om din uppgift på jorden. När vi ber i tro, förbereder vi oss. Att fasta och tänka goda tankar och hysa goda känslor gör oss mer värdiga att ta emot ett särskilt budskap från Gud. Han kommer säkert att hjälpa dig in- se när du är förberedd.

*Caroline Lopes Reboucas,
Tijuca församling,
Andarai stav i Rio de Janeiro i Brasilien*

Jag är på heltidsmission och min patriarkaliska välsignelse hjälper mig verkligen. Den är som Liahona som vägledde Lehi och hans familj. När jag känner mig missmodig läser jag min patriarkaliska välsignelse. Den fyller mig med glädje.

*Äldste William Enrique García Torres,
Guatemalamissionen Centrala
Guatemala City*

Hur kan jag förbereda mig? Jag kan vara värdig genom att hålla Guds bud. Jag kan studera skrifterna och stödja kyrkans ledare. Jag kan också förhålla mig till den kallelse jag har.

Om du har gjort det är det dags att träffa din biskop eller grenspresident och tala om att få

en rekommendation. Receptet är enkelt: Världighet.

*Michelle M Littaua,
Tuguegarao fjärde församling,
Tuguegarao stav på Filippinerna*

Vi måste förbereda oss andligt för att få vår patriarkaliska välsignelse genom att studera skrifterna, be till vår himmelske Fader och leva på det sätt som han vill att vi ska leva. Vi måste vara rena i ord och tanke så att vi kan vara värdiga den Helige Andens sällskap. Då vittnar den Helige Anden för vårt hjärta och vi vet att vi är redo.

*Systern Estela Zuleta Chávez,
Costa Ricamissionen San José*

Du kan bidra till FRÅGOR OCH SVAR genom att besvara nedanstående fråga. Svaren ska vara oss tillhanda senast den 1 oktober 2001. Adressen är QUESTIONS AND ANSWERS 10/01, Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Skriv på maskin eller texta tydligt på ditt eget språk. För att ditt svar ska beaktas, måste du uppgi fullständigt namn, adress, församling och stav (eller gren och distrikt). Bifoga om möjligt ett foto av dig. Detta foto returneras inte. Vi publicerar ett representativt urval av svaren. □

FRÅGA: Några av mina vänner säger att jag inte tror på den riktige Jesus Kristus eftersom jag är medlem i kyrkan. Inget jag säger spelar någon roll för dem. Vad kan jag göra?

STÄRKA VÅRA FAMILJER GENOM FAMILJENS HEMAFTON

Håll era hemaftnar . . .”, säger president Gordon B Hinckley. ”Jag kan minnas när det började. Jag var en liten pojke på fem år, och min far sade: ’President [Joseph F] Smith har bett oss hålla hemaftnar.’ Och det gjorde vi. Det var inte lätt i början. Vi var mer benägna att skratta och fnittra än att uppföra oss väl. Men vi gjorde det. Jag ser frukterna av det i min egen familj och i mina barnbarns familjer och i mina barnbarns barns familjer. Principen om familjens sammanhållning för med sig en övertygelse om att den är sann” (”Den levande profetens ord”, *Liahona*, apr 1999, s 18).

GIVANDE HEMAFTNAR

Familjens hemafton föder kärlek och enighet inom familjen, inbjuder Anden och hjälper familjemedlemmarna att stärka sina vittnesbörd och stå emot frestelse. För de flesta familjer är måndagskvällarna den bästa tiden att ha familjens hemafton. Den kvällen hålls fri från möten och aktiviteter i kyrkan så att familjerna kan umgås och stärka varandra medan de lär sig och praktiserar evangeliets principer tillsammans.

Familjens hemafton kan

omfatta familjebön, evangelieundervisning, psalmer eller primärsånger och en familjeaktivitet. Lektionsmaterial finns i många av kyrkans hjälpmedel, bland annat skrifterna, *Evangeliets principer* (artikelnummer 31110 180), *Stora hemaftonboken* (31106 180) och kyrkans tidskrifter (se sidan 48 i det här numret av *Liahona*). Familjens hemafton kan inbegripa familjeråd, skriftläsning, fritidsaktiviteter, planering och genomförande av tjänandeprojekt, familjens talangafton eller särskilda förfriskningar.

”Familjens hemafton ger oss ett speciellt tillfälle till att undervisa familjen om evangeliet”, sade äldste Merlin R Lybbert när han verkade som medlem i de sjuttio. ”Föräldrarna till ett femårigt barn bekymrade sig om hur de skulle undervisa om Nephis sammanträffanden med den ogudaktige Laban . . .

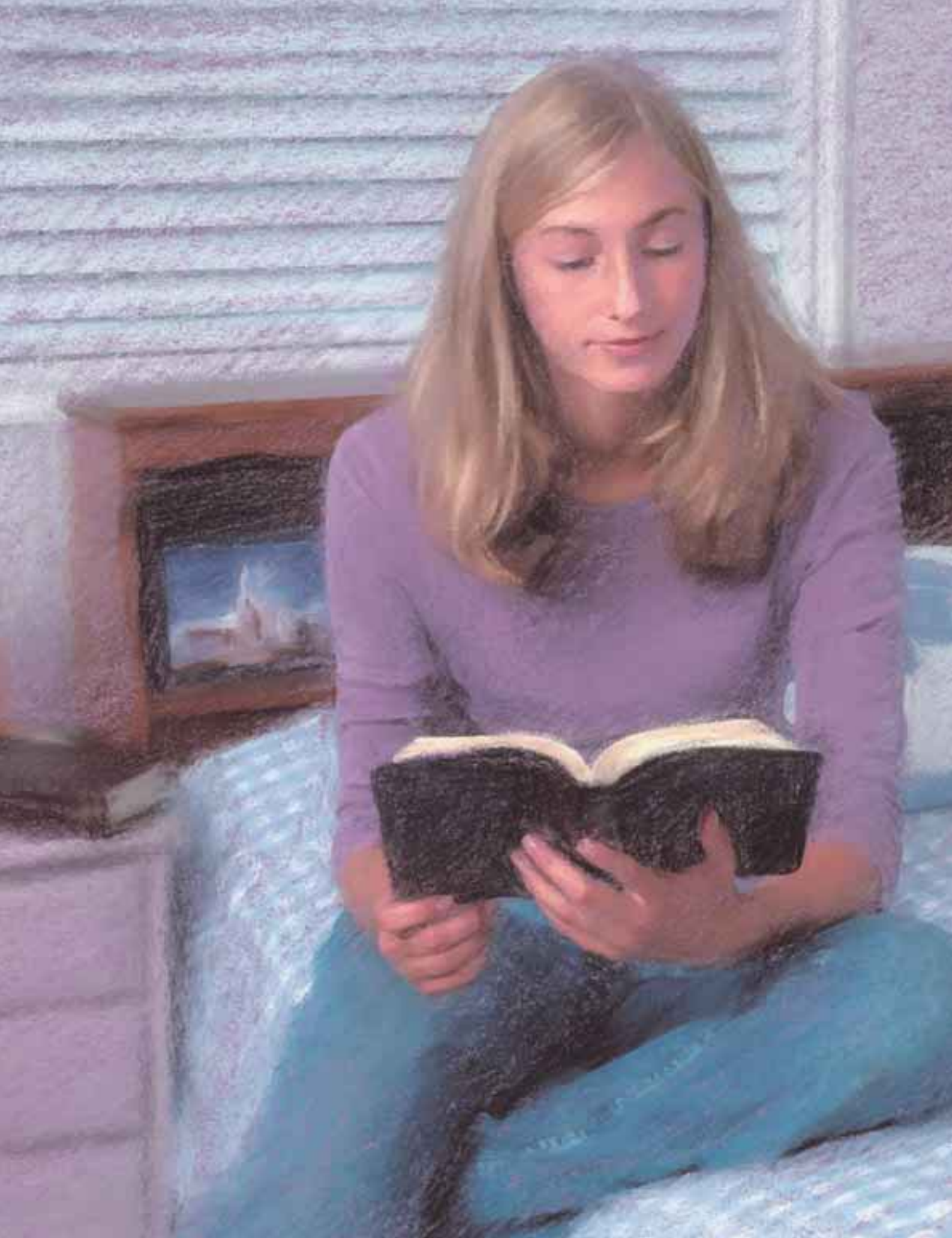
När den lille pojken, som är mitt barnbarn, knäböjde vid sängen den kvällen, så visade hans bön att han förstod och kunde personligen tillämpa den undervisning han fått. Han sade: ’Och hjälp mig, himmelske Fader, att vara lika lydig som Nephi, även när det är svårt’” (*Barnens speciella ställning*”, *Nordstjärnan*, jul 1994, s 33).

VÄLSIGNELSER FÖR ALLA

Oavsett vilka omständigheter vi befinner oss i så blir vi välsignade genom att ha familjens hemafton. ”Familjens hemafton är för alla”, sade president Spencer W Kimball (1895–1985) och hans rådgivare. ”Den är till för familjer med föräldrar och barn, för familjer med bara en förälder, och för föräldrar som inte har några barn hemma. Den är till för hemaftonsgrupper av ensamstående vuxna och för dem som bor ensamma eller med rumskamrater” (*Family Home Evening* [1976], s 3).

I nästan 90 år nu har profeterna rått oss att hålla familjens hemafton. Idag väddar profeterna till oss att stärka våra familjer genom att ha familjens hemafton varje vecka. När vi följer deras råd blir vi välsignade med att uppleva hur inspirerade deras råd verkligen var. □

Vinna mitt krig

Jag höll på att förlora ett slag som jag inte ens visste att jag utkämpade. Men då gav någon mig min rustning.

När jag gick näst sista året på gymnasiet började mitt liv spåra ur. Jag gick till kyrkan bara för att hålla mina föräldrar lugna, inte för att jag ville det. Mot slutet av året gick inget som det skulle — inte i skolan, inte på arbetet, och särskilt inte hemma.

En dag gick jag hem till min syster. Då var hennes man Gerry i biskopsrådet. Jag började berätta för dem om allt som gick snett i mitt liv. När de hade lyssnat tålmodigt föreslog Gerry att jag skulle börja läsa Mormons bok 30 minuter om dagen. Jag hade provat allt annat, och inget hade fungerat, så jag bestämde mig för att försöka med det. Gerry lovade mig att om jag verkligen försökte läsa 30 minuter om dagen i en hel månad så skulle saker och ting börja förändras till det bättre.

Jag började läsa samma kväll. Jag tror det var den längsta halvtimmen i mitt liv. Nästa dag var bara en dag som vilken som helst — inget hemskt eller fantastiskt hände.

Men förändringar tar tid. Veckan

efter var inte lätt. Jag saknade den extra halvtimmens sömn, men jag fortsatte läsa. Snart började jag märka att småsaker gick bättre.

Då fick jag en av de största välsignelser jag någonsin har fått, även om jag inte insåg det först. Jag fick möjlighet att åka till Irland över sommaren och arbeta. Jag hade redan läst under två av månadens veckor så jag bestämde mig för att fortsätta Mormons bok-provet på Irland och läsa varje dag.

Mitt liv började förändras dramatiskt. Jag började tycka om det jag hade avskytt. Jag såg fram mot att gå till kyrkan i min lilla gren i Irland. Jag fick en mer positiv inställning till livet, och mitt vittnesbörd började växa med stormsteg.

En dag skrev jag i min dagbok: *Idag var en fantastisk dag. Jag vaknade och åkte till kyrkan klockan halv elva. Idag hade vi grenskonferens. Det var det andligaste möte jag någonsin har varit med på! Jag tror aldrig jag har känt Anden så starkt förut. Människorna här i Galway är de mest vänliga,*

Inget gick som det skulle i mitt liv. Då föreslog min svåger att jag skulle börja läsa Mormons bok 30 minuter om dagen. Snart började jag märka att småsaker gick bättre.

Trisha Swanson Dayton

Segra genom att glädja oss

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum lär: "Om vi 'strävar framåt och glädjer oss i Kristi ord och uthärdar till änden, skall vi få evigt liv' [2 Nephi 31:20]. Att glädja sig i Kristi ord innebär mer än att bara ta en titt på dem. Att glädja sig innebär att studera. Vi studerar dem i en anda av upptäckarglädje och i trofast lydnad. När vi glädjer oss i Kristi ord, finns de inskrivna 'i [våra] hjärtan, på tavlor av kött och blod' [2 Kor 3:3]. De blir en väsentlig del av vår natur" ("Lev enligt skrifternas vägledning", *Liahona*, jan 2001, s 21).

Min syster förklarade att det pågick ett krig om min själ och att jag var den enda som kunde vinna det.

generösa och rättfärdiga människor som jag någonsin har träffat. De ger mig styrka. De är så fast förankrade i evangeliet och jag lär mig så mycket bara genom deras föredöme. Jag tror att idag är första gången jag någonsin har vetat eller känt mig absolut säker på att evangeliet är rätt och sant.

Att läsa Mormons bok var inte längre en plikt. Det var något jag började se fram mot varje dag.

Min vistelse i Irland var snart slut och jag var tvungen att åka hem igen. Jag visste att det skulle bli en stor utmaning att möta min familj och mina gamla vänner där hemma.

Men när jag kom hem blev det inte så illa som jag trodde. Min mamma och jag var faktiskt överens om mycket, och jag kom att älska henne av hela mitt hjärta. När skrynklor i mitt familjeliv började släta ut hände samma sak med mina vänner. Jag slutade umgås med några av mina gamla vänner och började träffa några andra flickor. Förändringen var svår, men jag fick mycket stöd. Mitt liv fick en helt ny inriktning.

Under hela den här processen hade jag skrifterna och min syster till hjälp. Min syster visste alltid när det kändes svårt, och hon skrev uppmuntrande lappar. Hon gav mig en kompass som påminnelse om de förändringar jag hade åstadkommit i mitt liv och som uppmuntran att fortsätta gå i rätt riktning.

Några månader senare kände jag mig mer och mer tidspressad och stunderna för skriftstudier blev allt kortare. Jag märkte att min kompass hade blivit otidlig.

Min syster skrev följande till mig: Vet du, Trish, att jag känner att du befinner dig i ett allvarligt krig om din själ. Och även om jag skulle vilja vara med dig dagligen vid stridsfronten och även om jag talar om att kämpa för dig, så insåg jag igår kväll att du är den enda som kan vinna ditt krig. Du är den enda som kan sätta på dig din rustning varje dag genom att läsa Mormons bok.

Jag vände mig återigen till skrifterna och ökade min läsning till 30 minuter om dagen. Och på nytt förändrades saker och ting till det bättre.

Jag vet att det pågår ett krig varje dag om våra själar. Satan vill vinna oss, men vi har de redskap som behövs för att försvara oss. Jag vet av egen erfarenhet att om vi läser Mormons bok varje dag så får vi hjälp att gå i rätt riktning. Jag vet att det hjälpte mig. Jag har ett vittnesbörd om kraften i skrifterna och allt de kan göra för var och en av oss. Anta utmaningen och ta reda på det själv. □

Trisha Swanson Dayton tillhör BYU:s 200:e församling, Brigham Young-universitetets 18:e stav.

Nutida profeter talar om skriftstudier

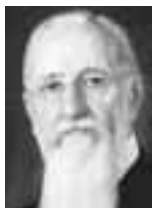
**JOSEPH SMITH (1805–1844),
KYRKANS FÖRSTA PRESIDENT**

"Jag omtalade för bröderna, att Mormons bok var den korrektaste bok på jorden och vår religions hörnsten och att en människa skulle komma närma-re Gud genom att följa dess bud och exempel än ge-nom någon annan bok" (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 167).

**BRIGHAM YOUNG (1801–1877),
KYRKANS ANDRA PRESIDENT**

"Vi betraktar Bibeln . . . som en vägvisare . . . som pekar mot ett visst mål. Det är en sann lära, som vi djärvt förkunnar. Om ni följer lärdomarna och vägleds av principerna i denna bok, leder den er dithän att ni ser såsom ni är sedda, och samtalar med Jesus Kristus, får besök av änglar, får drömmar, syner och uppenbarelser och förstår och känner Gud" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* [1997], s 120).

**JOSEPH F SMITH (1838–1918),
KYRKANS SJÄTTE PRESIDENT**

"Jag ser alltför många av våra medlemmar som är mycket mer belasta inom det som är skrivet av populära författare, än inom Guds ord. De vet inte något om Jesu Kristi evangeliums innersta kärna, de känner inte till och förstår inte något om prästadömetts ritualer och de styressätt som Gud har uppenbarat för människornas barn så att de

kan upprätthålla Guds rike på jorden. De vet mer om romaner än de vet om Bibeln, Mormons bok och Läran och förbunden — ja, mycket mer" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* [1999], s 46).

**SPENCER W KIMBALL (1895–1985),
KYRKANS TOLFTE PRESIDENT**

"Jag märker att när jag blir försumlig i mitt förhållande till gudomen, och när det verkar som om inget gudomligt öra hör och ingen gudomlig röst talar, då är jag långt, långt borta. Om jag då fördjupar mig i skrifterna krymper avståndet och andligheten kommer tillbaka. Jag märker att jag känner större kärlek till dem jag måste älska av allt mitt hjärta, själ, sinne och styrka, och när jag älskar dem mer finner jag det lättare att följa deras råd" (*The Teachings of Spencer W Kimball*, redigerad av Edward L Kimball [1982], s 135).

**GORDON B HINCKLEY (1910–),
KYRKANS FEMTONDE PRESIDENT**

"[Mormons bok] kom fram som en röst ur stoftet, ur kullen Cumorah, för att nå ut till världen som ett tillkännagivande om Herrens gudomlighet . . . Den för med sig en inspiration, en kraft som är underbar att skåda. Den är mer än bara en vanlig bok. Den rör vid deras hjärtan som läser den noga och under bön" ("Inspirerande tankar", *Liahona*, aug 2000, s 5). □

Våra förfäders tro, lydnad, tacksamhet och offer är alla gåvor vi kan föra vidare till våra barn.

FÖRANKRAD GENOM
TRO
OCH
HÄNGIVENHET

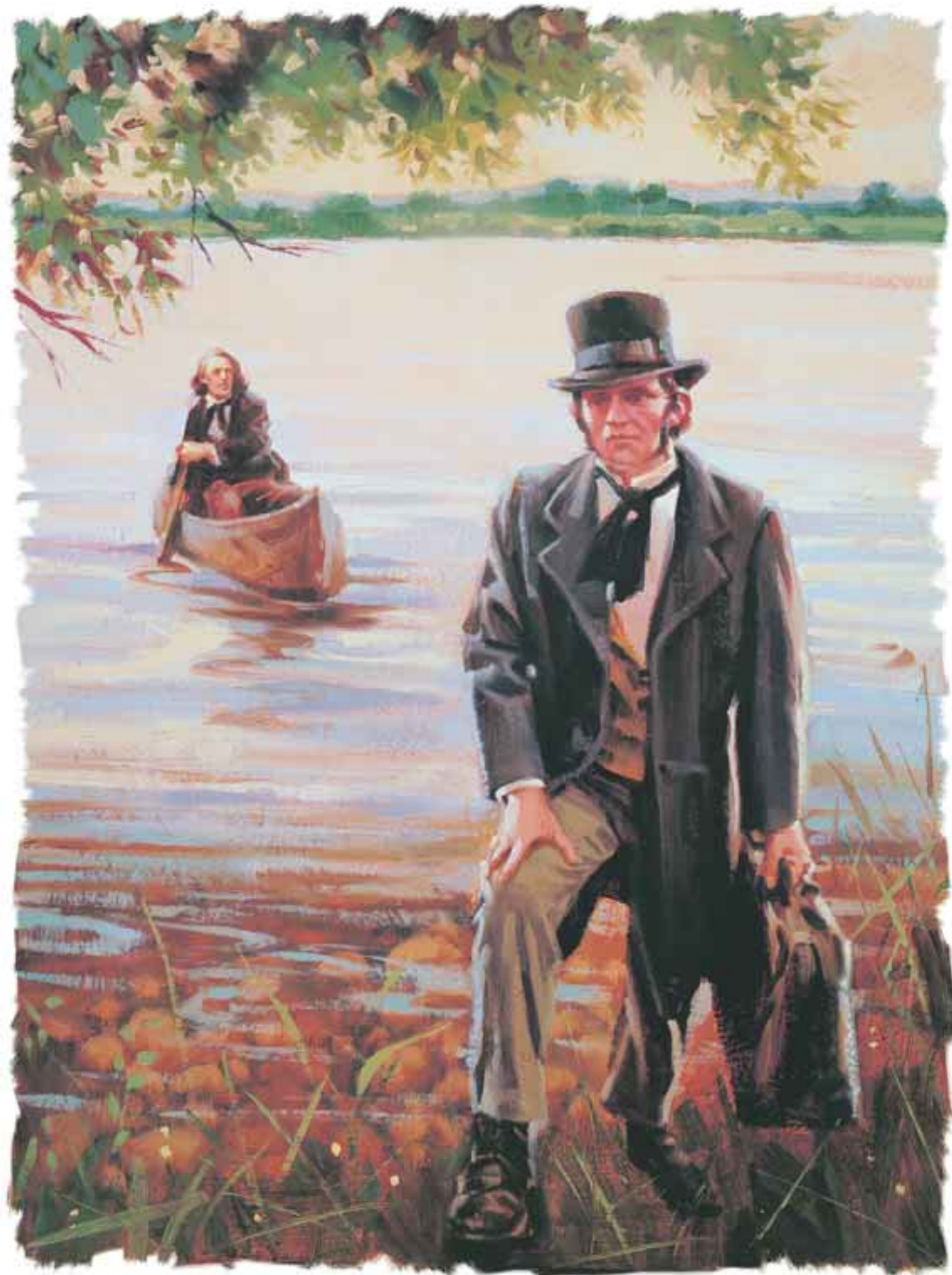
Äldste M Russell Ballard

i de tolv apostlarnas kворum

I EN PREDIKAN INFÖR TUSEN-
APRIL 1844, TALADE PROFETEN JOSEPH SMITH OM VIKTEN AV ATT BÖRJA MED SANN
KUNSKAP OM GUDS KARAKTÄR OCH AVSIKTER. HAN SADE: "OM VI BÖRJA RÄTT, SÅ
ÄR DET LÄTT FÖR OSS ATT GÅ RÄTT HELA TIDEN, MEN OM VI STARTA FELAKTIGT,
KUNNA VI GÅ VILSE OCH DET KAN VARA SVÅRT ATT KOMMA RÄTT IGEN"
(PROFETEN JOSEPH SMITHS LÄRDOMAR, S 296). NÄR VI REFLEKTERAR ÖVER DET SOM
LIGGER FRAMFÖR OSS SJÄLVA, VÅRA FAMILJER, OCH GUDS RIKE, FÖRSTÅR VI DÅ TILL
FULLO GUDS AVSIKTER MED VÅRA LIV?

TALS PERSONER I NAUVOO I

År 1920 deltog broder Marion G Romney i en stavskonferens i Fremonts stav i tabernaklet i Rexburg i Idaho. Min farfar, äldste Melvin J Ballard i de tolv apostlarnas kvorum, presiderade över mötet. Eftersom broder Romney var 23 år och de ekonomiska förutsättningarna i hans familj var mycket svåra, hade han inte funderat över att verka som heltidsmissionär.

Åratal senare, den 15 oktober 1963, berättade äldste Romney, då medlem i de tolv apostlarnas kvorum, om sin erfarenhet: "Efter min examen planerade jag att gå på University of Idaho till hösten. Det var min avsikt att spela basket och amerikansk fotboll och att studera till tränare. I slutet av augusti deltog jag i en stavskonferens [och] satt på första raden på den östra änden av korbänkarna rakt norrut från talarstolen. Medan jag uppmärksam samt lyssnade med blicken riktad på [äldste Ballards] profil, kom det till mig genom Andens kraft ett oemotståndligt behov att gå på mission. Jag gav genast upp mina planer på en karriär som tränare. I november reste jag till Australien på mission" (tal vid ett möte på Ricks College, den 15 oktober 1963).

Äldste Romney kom till Salt Lake City, under resan till Australien, där min farfar avskilde honom som missionär. Farfar gav äldste Romney en del råd och sade bland annat: "Ingen ger någonsin en brödkant till Herren utan att få en limpa tillbaka" (citerat i F Burton Howard, *Marion G Romney: His Life and Faith* [1988], s 66). Marion G Romney glömde aldrig det uttrycket.

När vi söker efter att förstå det verk som Herren vill att vi ska utföra, kan vi begrunda några länders nuvarande situation. Till skillnad från gångna år när många vuxna kunde räkna med en fortsatt utveckling inom en viss sysselsättning tills de gick i pension, blir nu förändringar i karriären och tillfälliga bakslag mer och mer en regel istället för undantag. Å ena sidan ser vi tillväxten i världsökonomi och den allt snabbare takten i de vetenskapliga och tekniska framstegen. Men vi ser också utbredningen av terrorism, den våldsamma ökningen av

gängebildning och brott, och etniskt hat som orsakar att hela nationer faller samman. Starka krafter i samhället attackerar evangeliets värderingar, bryter ner familjer och fräter sönder principerna och redbarheten hos vissa ledare inom affärsliv och regering.

Vi kan sannerligen se fram emot några spännande och underbara möjligheter under åren som kommer. Men det kommer att bli svårare och svårare att förbli en hängiven anhängare till Jesus Kristus. Jag tror att framtida anhängare till Kristus kommer att stå inför motgångar och förföljelser som är mycket intensivare än något vi ser idag.

Vilken kurs kommer vi att sätta i framtiden? Vad kommer att bli vår kompass under livets stormar? Vad kommer att vara vårt ankare som hindrar oss från att driva bort från kursen som leder till evigt liv?

För att få svar på dessa frågor vänder jag mig till profeten Joseph Smith, hans mor, Lucy Mack Smith, och andra modiga män och kvinnor vilka lade grunden för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

SÄTT KURSEN: PROFETEN JOSEPH SMITH

Joseph Smiths namn är mycket kärt för alla trofasta sista dagars heliga. Hans namn är särskilt kärt för mig och min familj eftersom vi är välsignade med att kunna göra anspråk på hans äldre bror Hyrum som vår förfader.

Vi tänker ofta på den dagen år 1805, bara två dagar före juldagen, när profeten Joseph Smith föddes i ett enkelt hem bland de böljande kullarna i Vermont i USA. Mer än 195 år har gått sedan hans födelse. Den 27 juni varje år minns vi den dag då Joseph och Hyrum led martyrdöden i fångelset i Carthage. När vi står inför våra egna prövningar under kommande år, måste vi alltid komma ihåg Joseph Smiths ståndaktighet när han ställdes inför otroliga svårigheter och starkt motstånd mot att föra fram Jesu Kristi återställda kyrka.

Jag älskar den erfarenhet som president Wilford Woodruff berättar om, angående profetens budskap till de äldster som möttes under förberedelserna för Sions

lägers marsch år 1834: "En söndagskväll utgick ett kall från profeten till alla prästadömsbärare att samlas i det lilla timrade skolhuset. Det var ett litet hus på kanske 18 kvadratmeter. Men det rymde hela det prästadöme i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som fanns i Kirtland, och som hade samlats tillsammans för att gå till Sions läger. Det var första gången som jag såg Oliver Cowdery, eller hörde honom tala. Det var första gången jag såg Brigham Young och Heber C Kimball, och de två bröderna Pratt, och Orson Hyde och många andra. Det fanns inga apostlar i kyrkan då förutom Joseph Smith och Oliver Cowdery. När vi samlats bad profeten Israels äldster att tillsammans med honom bära vittnesbörd om detta verk. De som jag nämnt talade, och många andra jag inte nämnt bar sina vittnesbörd. När de var klara sade profeten: 'Bröder, jag har blivit mycket uppbyggd och lärt mig mycket av era vittnesbörd här i kväll. Men jag vill säga er detta inför Herren, att ni inte vet mer om denna kyrka och detta rikes öde än en baby på sin mors knä. Ni förstår det inte.' Jag var rätt överraskad. Han sade 'det är bara en liten grupp prästadömsbärare här ikväll, men denna kyrka kommer att uppfylla Nord- och Sydamerika — den kommer att uppfylla jorden'" (i Conference Report, april 1898, s 57).

Trosartiklarna kom ursprungligen från ett brev som Joseph Smith skrev till John Wentworth, redaktör för en tidning i Chicago. I brevet till Wentworth, vilket var daterat den 1 mars 1842, skrev Joseph Smith en vision om kyrkans framtid med en djupgående profetia: "Sanningens standar har upprests. Ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång. Förföljelser må rasa, pöbelhopar må

samlas, arméer må förena sig, förtalet må nedsvärta, men Guds sanning ska gå fram kraftfullt, ädelt och oförskräckt, tills den genomträngt varje kontinent, förkunnats i varje trakt, täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter utförts och den store Jehova säger att verket är fullbordat" (*History of the Church*, 4:540).

Efter kyrkans organisation år 1830 har 17 årtionden dragit förbi. Vi har haft mer än 170 år på oss att observera

det som hänt som fullbordan av denna profetia. Guds sanningar har gått till nationerna trots förföljelse och motstånd. Förföljelser har rasat, pöbelhopar har samlats, arméer har förenat sig, och förtalet har svärtat ned.

Kyrkan påbörjade sitt första årtionde med endast sex medlemmar, och "gudlösa händer" gjorde allt för att förhindra utbredningen av evangeliet och förgöra kyrkan i dess linda. Joseph Smith lärde sig snart hur det går till när pöbelhopar samlas.

Ur kyrkans historia läser vi:

"Vissa innevånare i Hiram i Ohio gav utlopp för sina personliga känslor genom ett pöbel-angrepp riktat mot profeten och Sidney Rigdon. Eggade av whisky och gömda bakom svärtade ansikten, släpade en grupp på mer än två dussin män Joseph från hans säng under natten den 24 mars 1832. De övermannade honom med ett struhtag, klädde av honom naken, rev hans hud med sina naglar, slet hans hår, och smörjde in hans kropp med tjära och fjädrar. En flaska med salpetersyra som krossades mot hans tänder stänkte på hans ansikte och en framtand gick av. Samtidigt släpade andra medlemmar i pöbeln Rigdon i hämlarna, och lät hans huvud dunsas mot den frusna marken, vilket gjorde att han yrade i flera

Vi kan sannerligen se fram emot
spännande och underbara
möjligheter under åren som
kommer. Men det kommer att bli
svårare och svårare att förbli
en hängiven anhängare till
Jesus Kristus. Jag tror att framtida
anhängare till Kristus kommer
att stå inför motgångar och
förföljelser som är mycket
intensivare än något vi ser idag.

dagar. Profetens vänner tillbringade natten med att ta bort tjäran för att hjälpa honom hålla ett avtalat möte [att predika] på söndagsmorgonen. Han talade till en församling som inkluderade Simonds Ryder, pöbelns organisatör” (James B Allen och Glen M Leonard, *The Story of the Latter-day Saints* [1976], s 71).

Ryder var en omvänd som vänt sig bort från kyrkan på grund av att profeten Joseph stavat hans namn fel.

röst, som vi kallades till en utdelning av hans evangelium i tidernas fullhet. Det var genom honom, som vi erhöles Mormons bok, och det är genom honom, som vi förblivit intill denna dag, och genom honom skola vi bestå, om det är till vår härlighet, och i hans Allsmåttiga namn äro vi fast beslutna att uthärda lidanden som goda soldater intill änden” (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 120).

Vi behöver lära oss att de första medlemmarna i kyrkan hade framgång mitt i allt motstånd därför att de hade den orubbliga tron att öppna sina munnar och förkunna sanningen och därför att de tog med sig Herrens Andes mäktiga svärd.

Uppenbarligen drog han slutsatsen att en profet var en person som aldrig stavade fel.

De heliga i Missouri upptäckte senare på ett tragiskt sätt hur fiendens arméer kan förena sig. År 1838 utfärdade Missouris guvernör Lilburn W Boggs sin ökända ”utrotningsorder” (se *History of the Church*, 3:175). Från historien lär vi oss om den fruktansvärda berättelsen om Hauns Mill (se *History of the Church*, del 3, s 182–187).

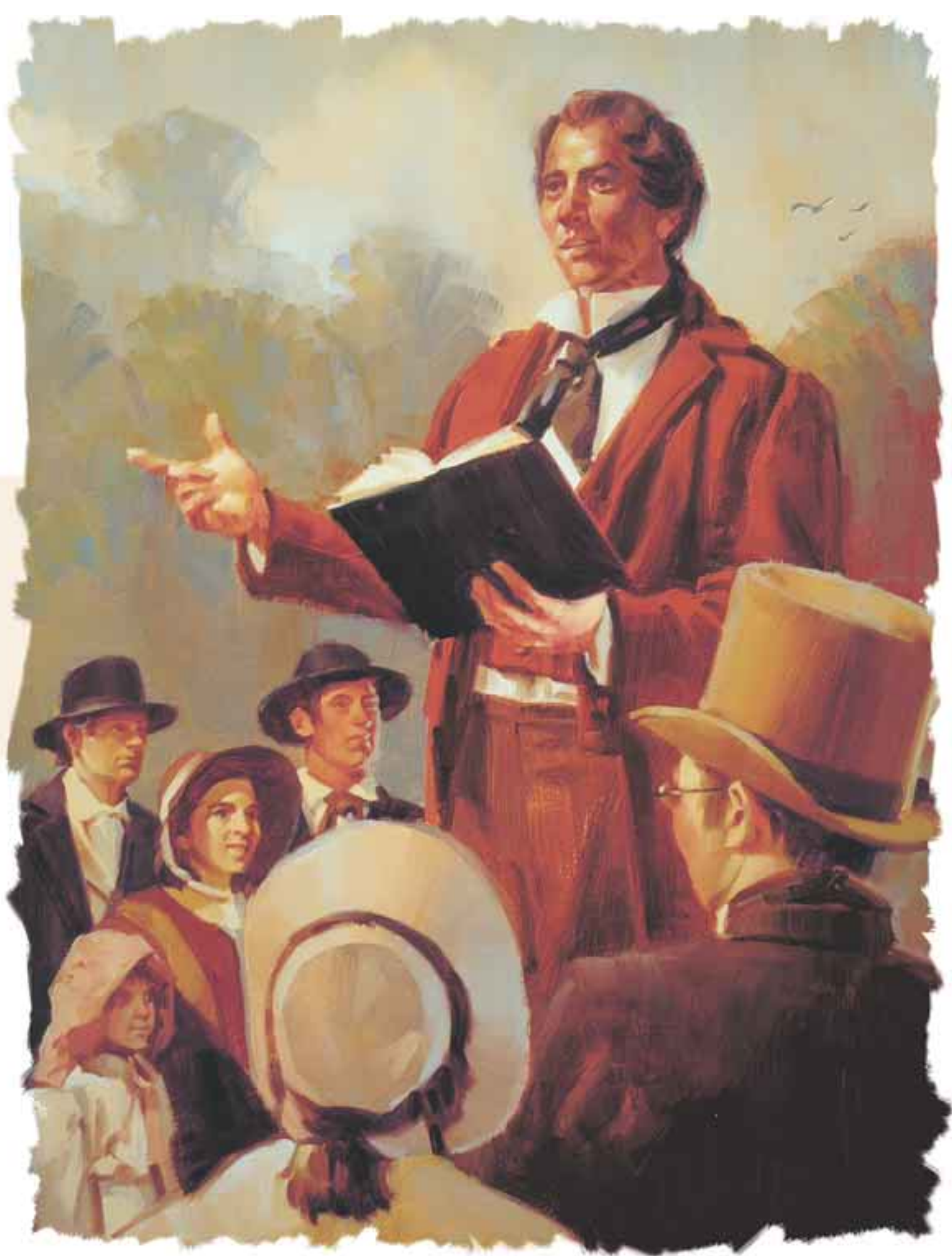
Mitt i dessa prövningar sade Joseph: ”Helvetet kan ösa ut sin vrede lik Vesuvius’ eller Etnas eller de fruktansvärdaste av alla eldsprutande bergs brinnande lava, men ’mormonismen’ skall likväl bestå. Vatten, eld, sanning och Gud äro alla verkligheter. Sanning är ’mormonismen’. Gud är dess upphovsman. Han är vår sköld. Det är genom honom, som vi föddes. Det var av hans

HÄNGIVEN TILL VERKET: KYRKANS FÖRSTA MISSIONÄRER

Trots intensivt motstånd mot alla försök att resa sanningens standar, avskildes 597 missionärer under 1830-talet, och nästan 20 000 omvända slöt sig till kyrkan under detta första årtionde. Missionärer undervisade och döpte människor i de flesta stater som då fanns i de Förenta Staterna, och både Canada och Storbritannien öppnades för predikan av evangeliet. Evangeliets budskap spred sig över två kontinenter och började utbreda sig över tre nationer.

Lorenzo Snow var en framstående tidig missionär. Han hade varit medlem i kyrkan mindre än ett år när han påbörjade sin mission år 1837. Han berättar om sina första upplevelser av att predika evangeliet med följande ord:

”Jag . . . tillryggalade ungefär 48 kilometer och gjorde mitt första försök för en natts logi som ’mormonäldste’

just när solen gick ner, och blev nekad. Detta hände om och om igen tills jag, när jag försökte för åttonde gången, blev tillåten en natts logi — gick till sängs utan middag, och gav mig iväg på morgonen utan frukost.

Det första mötet jag höll i var i min morbror Goddards grannskap, nära huvudorten i Medina County, i Ohio i USA. Folket underrättades och en aktningsvärd församling samlades. Det var ett svårt prov att möta publiken som predikant, men jag hade tro och kände mig försäkrad om att inspirationens Ande skulle hjälpa mig och ge mig ord . . . [Det gjorde den, för] jag döpte och konfirmerade min morbror, moster, och flera av mina kusiner in i kyrkan” (citerad i Eliza R Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* [1884], s 16).

Bröder och systrar, vi behöver lära oss att de första medlemmarna i kyrkan hade framgång mitt i allt motstånd därför att de hade den orubbliga tron att öppna sina munnar och förkunna sanningen och därför att de tog med sig Herrens Andes mäktiga svärd (se L&F 27:16–18). De kom ihåg sina dopförbund att ”stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt . . . till och med i döden” (Mos 18:9).

År 1839 reste några medlemmar i de tolvskvorum till England på mission under mycket svåra omständigheter.

”Wilford Woodruff och John Taylor var de första att åka. Wilford hade flera dagar lidit av frossbrytningar och feber i Montrose. Hans späda dotter, Sarah Emma, som också var svårt sjuk, sköttes om av vänner med en mer lämplig bostad. Den 8 augusti tog han slutligen ett ömt farväl av [sin hustru] Phoebe och vandrade till Mississippiflodens strand. Brigham Young paddlade honom över floden i en kanot. När Joseph Smith fann honom vilande vid postkontoret, sade Wilford till profeten att han kände sig och såg mer ut som ett föremål för ett obduktionsrum än som en missionär . . .

Det tog äldsterna Woodruff och Taylor resten av månaden att tillsammans komma så långt som till Germantown i Indiana i USA . . .

När de till slut kom fram till Germantown var John Taylor så fruktansvärt sjuk att det var omöjligt för honom att fortsätta . . .

[Han] fortsatte att vara sjuk, ibland nära döden, i ungefär tre veckor. Hans optimism var däremot orubblig, vilket antyds i ett ömt brev till [hans hustru] Leonora, daterat den 19 september [1839]:

’Du kanske undrar hur jag kommer att fortsätta min resa . . . Jag vet inte, men en sak vet jag, det finns någon som klär ängens liljor och skaffar mat åt korpen & han har låtit mig förstå att allt det andra ska läggas därtill och det är allt jag vill veta. Han la mig på min sjuksäng och jag var tillfreds, han reste mig från den igen och jag är tacksam. Han hindrade min resa och jag är nöjd . . . Om han tog mig till sig kände jag att det skulle bli bra. Han har sparat mig, och det är bättre” (James B Allen, Ronald K Esplin och David J Whittaker, *Men with a Mission, 1837–1841: The Quorum of the Twelve Apostles in the British Isles* [1992], s 67–70).

FÖRANKRAD GENOM TRO: HENRY BALLARD

Men det var inte bara Herrens apostlar under dessa tidiga år som var förankrade genom tro på Herren Jesus Kristus. Många andra män och kvinnor följde en liknande kurs av hängivenhet och tjänande på grund av att de hade en fast tro på det återställda evangeliet och en vision av kyrkans framtid.

Tio år efter det att John Taylor och Wilford Woodruff anlänt till England blev min egen farfars far, Henry Ballard, presenterad för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga av en trofast medlem:

”Henry var endast sjutton år gammal när han slöt sig till kyrkan [år 1849] . . . Någon gång under vintermånaderna år 1849 reste Henry till London News, ett samhälle . . . norr om London, för att bo hos sin gifta bror George [som] . . . hade etablerat ett tämligen framgångsrikt transportföretag i området. De hade mycket att erbjuda Henry — framför allt materiella ting. George var

alltid vänlig mot Henry och kände behov av att beskydda honom och se efter hans välfärd eftersom han var elva år äldre. Följande händelse tyder på detta.

Det var söndag kväll och Henry hade precis kommit hem från kyrkan. George, nyfiken på vart Henry befunnit sig, frågade honom var han hade varit. 'I kyrkan', svarade Henry. George som redan varit i kyrkan utan att se Henry frågade: 'Vilken kyrka?' 'Mormonkyrkan', svarade

att inget argument eller resonemang . . . någonsin skulle ändra Henrys åsikt, försökte George med ett annat sätt.

Som Satan festade Kristus, frestade George Henry — eller försökte att göra det. Han erbjöd honom de bästa vagnarna i hela London. Han skulle ge honom en kusk som kunde köra runt honom och tillgodose alla hans nycker. Henry skulle vara en fin herre när han presente-

Många män och kvinnor följde en liknande kurs av hängivenhet och tjänande på grund av att de hade en fast tro på det återställda evangeliet och en vision av kyrkans framtid.

Henry sanningsenligt. Häpen och förvånad undrade George högt varför, i himlens namn, han gick till den 'avskyvärda' mormonkyrkan. 'Därför att jag är medlem i den', svarade Henry. Henry bar sedan sitt vittnesbörd om sanningen i det han trodde var den enda sanna kyrkan. George, som var oomvänd, blev arg.

George grälade häftigt på Henry och talade om för honom att han just gjort sitt livs största misstag. Henry stod fast, men fruktade för det hans bror kunde göra.

När George märkte att han inte kom någonstans, tog han hjälp av sin präst. Under tre dagar försökte de övertala Henry att ändra sig. Först bad den ene, sedan den andre, i ett försök att rädda Henry. Henry stod fast vid sin övertygelse, utan att någonsin svikta eller tvivla. Den Helige Anden hade talat om för honom att kyrkan var sann. Han vågade inte förneka det. Övertygad om

rade sig i sina fina kläder, mjuka läderhandskar och silkeshatt.

Hur kunde Henry vägra ta emot gästfriheten i Georges fina hem så länge han önskade? Henry skulle aldrig behöva arbeta, om han inte själv ville det. En del av företaget skulle bli hans, och han behövde aldrig mer leva i fattigdom som hans far och mor hade gjort i hela sina liv. Ingen religion kunde vara värd mer än detta. Det enda George bad Henry var att ge upp mormonismens 'däraktiga idéer'.

Liksom [profeten] Joseph Smith bevarade Henry tron. Hans vittnesbörd och karaktärsstyrka segrade.

George var rasande. Han körde ut Henry från sitt hem — för alltid. Henry gick med tungt hjärta över att ha blivit en sådan besvikelse för sin älskade bror, en bror som varit så vänlig och givmild. Henry skulle aldrig se honom

igen under resten av sitt liv” (Douglas O Crookston, red. *Henry Ballard: The Story of a Courageous Pioneer, 1832–1908* [1994], s 4–6).

Tre år senare avseglade en utfattig Henry Ballard, med så gott som inga materiella ägodelar, på en 63-dagars resa från Liverpool i England till New Orleans i Louisiana i USA. Han tog en flodbåt till Winter Quarters i Omaha i Nebraska och vandrade sedan hela vägen till Utah. Han drev en fårhjord över slätterna för att bekosta sin resa. Henry erinrade sig senare sin ankomst till Saltsjödalen: ”När jag i oktober drev fåren nerför ett berg och genom mynningen på Emigration Canyon, såg jag för första gången Saltsjödalen. Medan jag gladdde mig över åsynen av det ’förlovade landet’, var jag rädd att någon skulle få syn på mig. Jag gömde mig bakom buskar hela dagen tills det blev mörkt eftersom trasorna jag hade på mig inte täckte min kropp och jag skämdes över att bli sedd på det sättet. Efter mörkrets inbrott korsade jag fältet till ett hus där ljuset lyste, nära mynningen på kanjonen, och knackade skyggt på dörren. Som tur var öppnade en man dörren och skenet från stearinljuset var inte starkt nog för att övriga familjemedlemmar skulle kunna se mig. Jag bad honom om kläder att täcka min nakna kropp med så att jag kunde fortsätta min resa och finna mina föräldrar. Jag fick en del kläder och fortsatte min resa följande dag och ankom till Salt Lake City den 16 oktober år 1852, mycket tacksam till Gud för att jag hade nått mitt framtida hem i säkerhet” (citerad i *Henry Ballard*, s 14–15).

För övrigt avslöjar Henrys historia att en av de första ställföreträdande begåvningarna han utförde i templet i Logan var för hans äldre bror George.

STRÄVA FRAMÅT MED FÖRTRÖSTAN PÅ GUD:

LUCY MACK SMITH

Profeten Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith, är ett utmärkt exempel på orubblig tro och hängivenhet. Vid ett tillfälle reste hon från New York till Kirtland i Ohio.

Hennes redogörelse för en händelse i Buffalo i New York illustrerar hennes tro på Herrens profeter och det återställda evangeliet:

”[I Buffalo] fann vi bröderna från Colesville, vilka informerade oss om att de hade blivit fördröjda i en vecka på den här platsen i väntan på att sjöfarten skulle öppnas [vattenvägen som hade blivit blockerad av is]. [Vi informerades] också om att herr Smith och Hyrum hade rest

Profeten Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith, är ett utmärkt exempel på orubblig tro och hängivenhet. Vi behöver systrar idag med samma orubbliga tro.

landsvägen till Kirtland för att kunna vara där före den första april.

Jag frågade [bröderna från Colesville] om de hade erkänt för folket att de var ’mormoner’. ’Nej, verkligen inte’, svarade de, ’och du får inte heller säga ett ord om din religion, för om du gör det kommer du aldrig att kunna få husrum, eller en båt’.

Jag sade till dem att jag skulle berätta för folket precis vem jag var, ’och’, fortsatte jag, ’om ni blygs för Kristus kan ni inte vänta er att få framgång, och jag undrar om jag inte kommer fram till Kirtland före er” (Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, sammanställda av Preston Nibley [1958], s 199).

Lucy Mack Smith sökte sedan efter och fann en kapten Blake, som var villig att ta hennes grupp på hans båt: ”Efter ankomsten [till båten], bad kapten Blake passagerarna att stanna ombord, eftersom han från den stunden ville vara redo att starta när som helst. Samtidigt skickade

han ut en man för att mäta isens tjocklek, och när han kom tillbaka rapporterade han att den hade tornat upp sig till en höjd av sex meter, och att han trodde att vi skulle bli kvar i hamnen i åtminstone två veckor till” (*History of Joseph Smith*, s 202).

De flesta av de heliga som reste på båten med Lucy Mack Smith antog att de skulle vara där under en längre tid, och många av dem muttrade och klagade. När profetens mor hörde och såg deras reaktion svarade hon: ”Var är er tro? Var är er förtröstan på Gud? Kan ni inte förstå att allting skapades av honom, och att han regerar över sina egna händers verk? Anta att alla heliga här skulle lyfta sina hjärtan i bön till Gud, så att vägen må öppna sig framför oss. Hur lätt vore det inte då för honom att få isen att brytas sönder, så att vi genast kan börja vår resa! . . .

Nu, bröder och systrar, om ni alla upplyfter er önskan till himlen att isen må brytas upp och vi kan fortsätta vår resa, så kommer detta att ske, så sant som Herren lever.’ Omedelbart hördes ett ljud, som om åskan brutit ut. Kaptenen ropade: ’Varje man till sin plats.’ Isen delade på sig och lämnade en ränna knappt bred nog för båten . . . Isens oljud och åskådarnas rop och förvirring uppvisade en sannerligen häpnadsväckande syn. Vi hade knappt passerat genom rännan när isen slöt sig igen, och bröderna från Colesville blev kvarlämnade i Buffalo, oförmögna att följa efter oss.

När vi lämnade hamnen, ropade en av åskådarna: ’Där åker ”mormongruppen”!’ Den båten ligger 23 cm djupare i vattnet än någonsin förr, och, märk mina ord, hon kommer att sjunka — det finns inget som är säkrare.’ Faktum är att de var så säkra på det att de gick direkt till kontoret och såg till att det kungjordes att vi hade

sjunkit, så när vi kom fram till Fairport läste vi nyheten om vår egen död i tidningarna.

Efter vår mirakulösa flykt ur Buffalos hamn, samlade vi vår grupp tillsammans och hade ett bönemöte där vi uppsände vår tacksamhet till Gud för hans nåd” (*History of Joseph Smith*, s 203–205).

Vi behöver systrar idag med samma orubbliga tro som den hos profeten Joseph Smiths mor.

Vi får aldrig ringakta eller
någonsin glömma priset våra
förfäder villigt betalade för
etableringen av den enda sanna
kyrkan på jorden.

EN FÖRSÄKRAN FÖR FRAMTIDEN: FÖRA VIDARE VÅRT TROSARV

Varför har jag lyft ut från historiens blad dessa få exempel på några av de första medlemmarnas orubbliga vittnesbörd? Jag har gjort det av denna anledning: Vi måste alltid komma ihåg vilken stor välsignelse det är att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi får aldrig ringakta eller

någonsin glömma priset våra förfäder villigt betalade för grundläggandet av den enda sanna kyrkan på jorden.

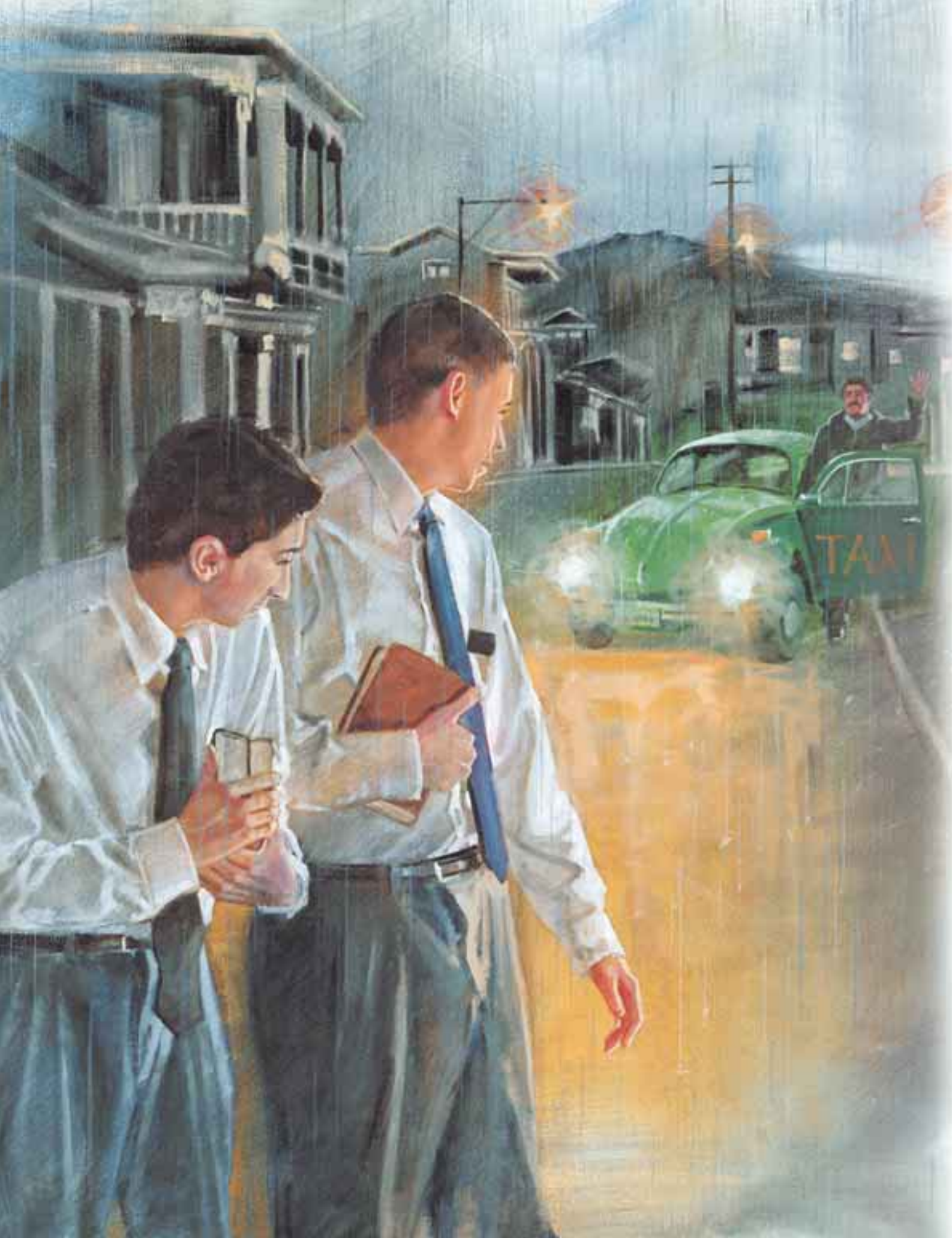
Vi lever i en värld som behöver evangeliet. Ett orubbligt vittnesbörd och en livstid av villigt arbete för att bygga Guds rike på jorden kommer att frälsa oss för evigt.

Hur kan vi som sista dagars heliga vara säkra på att vi på ett betydelsefullt sätt bidrar till att stärka Herrens kyrka? Om våra vittnesbörd och vårt arbete kan jämföras med kyrkans grundläggares, kommer morgondagen att vara säker och stabil. Må deras exempel ge oss mod, så att vi alltid kommer att vara pålitliga och trofasta i våra ansvarsområden när vi tjänar Gud, vår evige Fader. Kom ihåg profeten Joseph Smiths uttalande: ”Om vi börja rätt, så är det lätt för oss att gå rätt hela tiden” (*Profeten Joseph Smiths läromärken*, s 296). Vi måste leva efter detta trosarv och föra arvet vidare till våra barn, så att kyrkan alltid kommer att ha trofasta män och kvinnor som kan fortsätta förberedelsen för Herren Jesu Kristi andra ankomst. □

KAN JAG INTE GÖRA NÅGONTING RÄTT?

Alla råkar ut för
pinsamheter. Städa upp
efter dig om du kan, be
om ursäkt om det behövs
och fortsätt njuta av livet.

Guds sak och rike

Jesus Kristus talade till sin Fader i sin stora förbön och sammanfattade allt han hade undervisat sina lärjungar: "Detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende och sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus" (Joh 17:3). ☞ Jesus lärde att vi lär känna Fadern genom honom, och vi kommer till honom genom att ta emot dem han sänder för att undervisa oss (se Joh 12:44–50; 13:20). För detta ändamål etablerade Herren sin kyrka — Guds rike på jorden. Genom att ge och ta emot tjänande i detta rike blir de heliga uppbyggda och fullkomnade. "Detta är Guds sak och Guds

rike", vittnar president Gordon B Hinckley. "Det är hans verk, återupprättat i dessa sista dagar ... Det finns inget som är detta likt i hela världen ... Detta är Faderns kyrka och rike. Tro på det. Ta emot dess lärdomar. Lyd dess råd. Verka i den. Ge av er styrka och energi och era medel för att föra den framåt, så välsignar Herren er och ger er en glädje i

livet vars like ni aldrig förr har upplevt (se detta nummer, s 8). ☞ Som de följande berättelserna visar, kommer stor glädje till dem som kommer in i riket och trofast tjänar dess konung genom att älska och tjäna hans barn.

Törsta efter det levande vattnet

Victor Manuel Cabrera

Som barn lärde jag mig aldrig att läsa Bibeln. Jag gick till kyrkan på söndagarna, men jag gav inget och fick inget tillbaka. Jag var besviken på min religion. Jag kommer ihåg att jag hade ett allvarligt gräl med min mor angående ett metallföremål som kallades *Santísimo* som mina föräldrar tillbad. De förväntade sig att jag också skulle tillbe det. Det kunde jag inte. Jag sökte efter ett

bättre alternativ, ville finna Gud — ville veta om han överhuvudtaget fanns. Jag törstade efter att lära känna honom och hans ord. Men det verkade inte som om jag kunde finna det jag sökte efter.

Det fanns stunder när jag kände att jag nästan släckt min törst. Jag fick en känsla av att Gud verkligen finns när jag höll mitt första barn, en

dotter, i mina armar för första gången. Jag kände samma känsla när hennes syster föddes många år senare. Jag berättade en gång för min kusin att jag kände i mitt hjärta att jag på något sätt skulle bli en präst med sann myndighet från Gud. Hon sade att det var omöjligt eftersom jag hade en familj att försörja.

De unga männen var genomblöta från huvud till fot. Jag öppnade taxidörren och ropade: "Kom in! Jag ska till Monterrey."

Trots det kändes det oftast som om en oförklarlig trötthet tyngde ner min själ. Jag var andligen törstig och kunde inte finna någonstans där jag kunde dricka.

I april 1994 bodde jag i staden Monterrey i Mexico och arbetade som taxichaufför. En dag regnade det i timmar och vattnet forsade nedför bergssluttningarna. Efter att ha kört runt i regnet i flera timmar fann jag att jag hade hamnat i en liten stad ungefär åtta kilometer från Monterrey. Klockan var ungefär halv tio på kvällen, nästan tid att åka hem. Plötsligt såg jag två unga män som kom gående. De hade mörka byxor och vita skjortor på sig och de var genomblöta från huvud till fot.

Jag öppnade taxidörren och ropade, "Kom in! Jag ska till Monterrey."

Den längre mannen, som hade en mycket ljus hy, svarade: "Vi har inga pengar."

"Det kostar inget", svarade jag.

Vi pratade medan jag körde. De frågade om de fick dela med sig av ett budskap om Jesus Kristus. Jag samtyckte och gav dem min adress.

När jag kom hem väckte jag min hustru och berättade för henne om de två unga männen. "Vilket sammanträffande", sade jag. "En är mexikan och den andre amerikan, och de heter Äldste båda två."

"Äldste betyder missionär", svarade min hustru, som visste lite grann om kyrkan.

Jag kände något djupt inom mig. Dessa unga män hade lämnat mig med en känsla av härlig förundran i mitt hjärta. Det kändes som om jag var nära att finna det vatten som skulle släcka min törst.

Missionärerna kom till vårt hem och jag tyckte om att lyssna till dem. Två veckor senare döptes jag. Min hustru döptes fyra månader senare. Vår äldsta dotter hade fått religiös utbildning i skolan. När hon gick till Jesu Kristi Kyrka för första gången utropade hon: "Papá, det här är så mycket bättre än det jag lär mig i skolan!" Hon döptes också.

I december 1995 beseglades vi som en familj för detta liv och evigheten i templet i Mexico City i Mexico. Som familj njuter vi nu av harmoni, frid och lycka. Vi vet vem vi tillber. Vi vet var vi kommer ifrån och vart vi är på väg. Vi älskar Guds heliga ord, särskilt Mormons bok, och vi älskar hans kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Genom dessa gåvor har vi funnit källan av levande vatten som Frälsaren talade med kvinnan från Samarien om: "Den som dricker av det vatten som jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv" (Joh 4:14).

Victor Manuel Cabrera är medlem i Miradors församling, Roma stav i Monterrey i Mexico.

Tjänade på alla sätt jag kunde

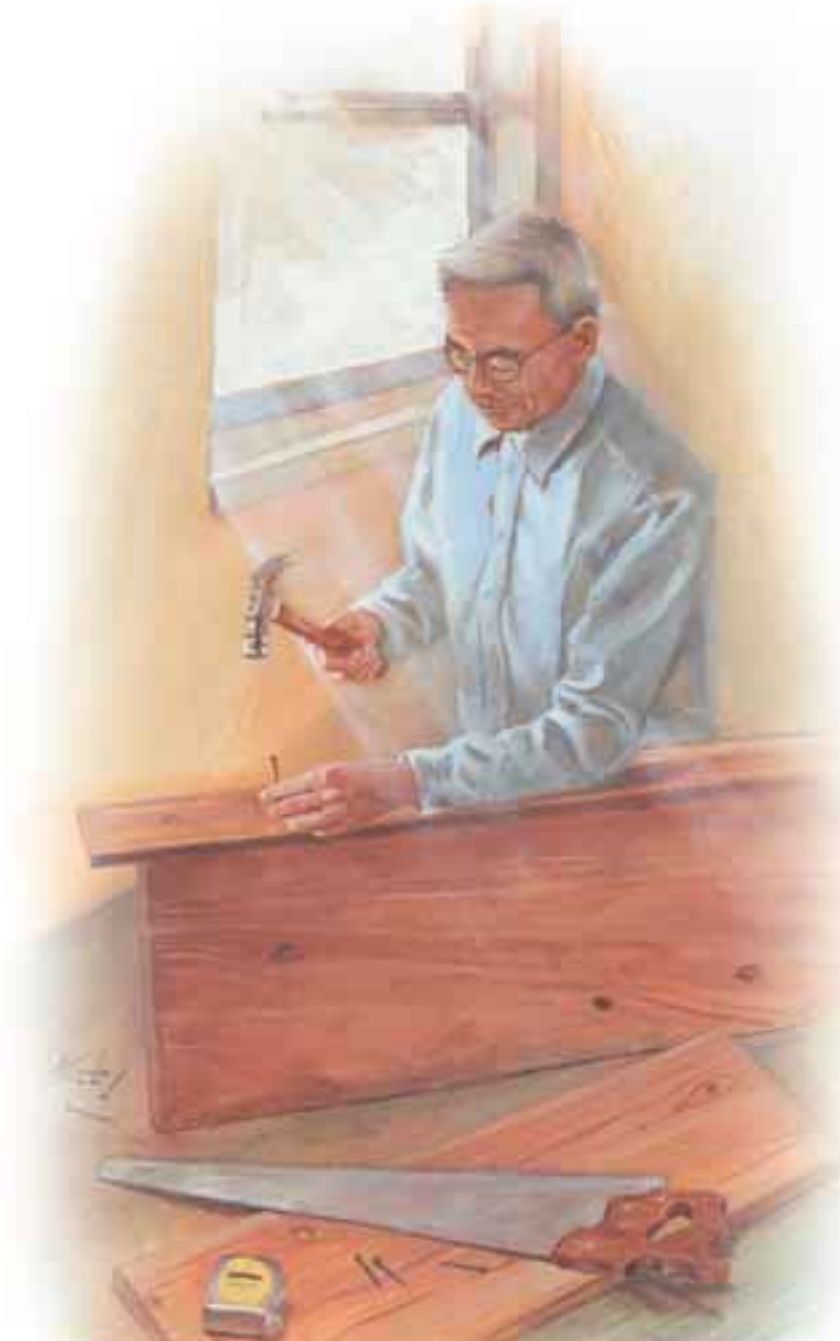
Huang Syi-hua

Jag döptes den 14 december 1974 i Shih Lin i Taiwan. Trots att jag var 70 år gammal och vattnet i dopfunten utomhus var strax över fryspunkten, kände jag bara värme.

När jag blivit döpt och konfirmerad ordinerade grenspresidenten mig till prästadömsbärare och bad mig besöka medlemmarna. Vid den tidpunkten fanns det ungefär 100 medlemmar i grenen, men bara ungefär 20 närvarande vid kyrkans möten. Jag besökte lydigt medlemmarna varje månad och närvaron ökade snabbt till mer än 80.

Hur underbar den ökande närvaron än var, medförde den ett problem. Vi hade våra möten i en liten byggnad intill Chung Cheng-vägen och hade inte plats för alla som ville komma. Så vi flyttade till en större byggnad på norra Chung Shan-vägen. Trots att byggnaden var större hade vi inte nog med stolar, och på den tiden var det inte så lätt att få materiel genom kyrkans vederbörliga kanaler. Vi kände oss välsignade när en medlem köpte 100 stolar och skänkte dem till vårt kapell. Han köpte också ett piano som ersättning för den gamla förfallna orgeln vi hittat i byggnaden.

Trots det hade vi fortfarande ett annat problem: ingen förhöjning. När vi bad för att få reda på hur vi skulle

Jag letade i flera dagar efter en snickare som kunde bygga en förhöjning, men jag kunde inte hitta någon. Till slut beslöt jag mig för att bygga den själv.

i Taiwan. Jag är tacksam för Guds alla välsignelser, särskilt Mormons bok. I den finns ord av stor skönhet. Jag vet att studier i Mormons bok kan ge oss andlig styrka och hjälpa oss att bemöta vår tids svåra utmaningar. Jag vet också att när man tjänar Gud resulterar det i en mängd välsignelser, oberoende av vilken vår kallelse är. Ibland sker till och med mirakel.

Huang Syi-hua är medlem i Pei Tous församling, Taipeis östra stav i Taiwan.

Jag slutade gråta

Eliana Maribel Gordón Aguirre

Aven när jag var ung ville jag vara till nytta, hjälpa andra och vara nära Jesu kyrka. Men jag visste inte hur. När jag blev äldre växte min önskan och jag började söka efter sätt att tjäna Gud genom min religion.

När tiden var inne började jag på en internatskola i Riobamba i Ecuador. Jag lärde känna abbedissan på ett kloster. Vi blev vänner och så småningom påverkade hon mig att fatta beslutet att bli nunna. Jag gav mina första löften och blev novis.

Under de följande sex åren bad jag varje dag till min himmelske Fader

kunna få en, fick jag veta att en grundskola i närheten hade en del virke vi kunde använda. Jag letade i flera dagar efter en snickare som kunde bygga en förhöjning av virket, men jag kunde inte hitta någon. En lördag beslöt jag till slut att jag skulle bygga den själv. Jag hade aldrig burit så tunga saker och jag hade aldrig trott att jag kunde göra färdigt förhöjningen på en dag, men Gud hjälpte mig. Förhöjningen var klar för användning vid kyrkans möten följande dag. Alla

medlemmarna i kyrkan var häpnadslagna, men inte lika häpnadslagna som jag var. För mig var det ett mirakel.

Sedan jag blev medlem i kyrkan har jag inte låtit det gå en dag utan att utföra något slags tjänande. Detta har resulterat i att mitt liv har blivit välsignat med glädje, tillfredsställelse och andlig rikedom. Innan jag slöt mig till kyrkan var min kropp svag, men nu känner jag mig stark och sund trots att jag blir äldre. Jag kan ofta arbeta i templet i Taipei

om hjälp att lära känna honom bättre. Av någon anledning kändes det bra att be direkt till honom istället för genom den förbön jag blivit undervisad om. Jag visste att jag genom att lära känna honom skulle lära känna mig själv. Jag skulle också kunna se andra ur ett mer kristuslikt perspektiv och därmed tjäna dem på det sätt han ville. Trots att jag bad innerligt kände jag ett oförklarligt tomrum. Tomheten jag kände blev så stor att jag bestämde mig för att lämna klostret.

En dag när biskopen var på besök talade jag med honom om mitt beslut att lämna klostret. Han bad mig att begrunda och be angående mitt beslut. Jag gjorde det och kände ännu starkare att mitt beslut var det rätta. Jag visste att om jag väntade tills efter mina högtidliga klosterlöften, vilka skulle äga rum om ett år, skulle det bli ännu svårare för mig att lämna klostret. Då skulle jag behöva påvens tillåtelse, inte bara biskopens.

Nästa gång jag träffade biskopen berättade jag för honom om mitt beslut, och han bad mig att skriftligen be om utträde. Mitt brev nådde honom till slut. Han blev förvånad eftersom han inte trodde att jag skulle fullfölja min förfrågan. När han beviljade mitt avsked tog jag farväl av nunnorna, med tacksamhet för allt det goda jag lärt mig och upplevt, och lämnade fridfullt klostret.

Jag trodde i alla fall att jag skulle få frid. Men istället stod jag inför förolämpningar och avvisande.

Skvalleraktiga spekulationer cirkulerade angående min orsak till att ha lämnat klostret. Frustrerad och fylld av känslor av att jag var värdelös, blev jag förvirrad och beslöt mig för det värsta tillvägagångssättet — att ta mitt eget liv.

Den 21 november 1995 gick jag längs en gata med självmordstankar i sinnet och tårar rinnande ner för mina kinder, när jag kom till en kyrkbyggnad. I ett försök att dölja mina tårar och finna någon lindring från min smärta, gick jag in i byggnaden. Väl inne kom jag fram till en anslagstavla. Till min förvåning såg jag en varm illustration av Frälsaren, tillsammans med ord så enkla och förståeliga att jag blev fångad direkt. Det var den Kristus jag hade letat efter. Utan att inse det hade jag slutat att gråta.

Några minuter senare frågade en snäll kvinna om hon kunde hjälpa mig med något. Utan att veta vad jag borde säga hävde jag ur mig: "Vad handlar den här kyrkan om?" Hon började förklara och plötsligt tårades mina ögon igen. Generad berättade jag för henne att jag behövde en vän. Just då slöt sig hennes make till oss och jag berättade för dem om min förtvivlan. De sade att de kände en vän som hade alla svaren — Jesus Kristus — och de erbjöd mig att lära mig mer om honom och vår himmelske Faders plan. Jag samtyckte utan att tveka.

Jag träffade detta kärleksfulla och snälla missionärspär under tio dagar.

De satte aldrig press på mig, utan delade bara med sig av sina vittnesbörd och undervisade mig. De delade också med sig av en av de största gåvor vi kan få — Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus. Jag läste den, studerade den, och prövade Moronis löfte (se Moro 10:3–5). Den Helige Anden vittnade för mig om att Mormons bok är Guds ord. Det som hade varit en gåta för mig blev uppenbart. Jag visste vem Herren var och hur jag kunde tjäna honom. Två systemmissionärer gav mig missionslektionerna och jag döptes den 3 december 1995.

Jag är tacksam för alla som gett mig evangeliets ljus. Jag är tacksam för de medlemmar som delade med sig av sin kärlek, sitt intresse och värmen i deras hem. Över allt annat är jag tacksam för min himmelske Fader, som besvarade mina innerliga böner. Trots att jag fortfarande inte har alla svaren, vet jag vart jag ska söka efter dem. Jag vet att Nephis ord är sanna: "Ty den som flitigt söker skall finna, och Guds hemligheter skola uppenbaras för dem genom den Helige Andens kraft" (1 Ne 10:19).

Eliana Maribel Gordón Aguirre är medlem i La Ofelia församling, La Ofelia stav i Quito i Ecuador.

Jag hävde ur mig: "Vad handlar den här kyrkan om?" En snäll kvinna började förklara och jag berättade generat för henne att jag behövde en vän.

Hur man använder *Liahona* augusti 2001

DISKUSSIONSFÖRSLAG

■ ”Vem får gå upp på Herrens berg?”, sidan 2: Diskutera de välsignelser som kommer dem till del som är värdiga att inträda i Herrens hus. Ställ sedan frågan som president James E Faust citerar: ”Vem får gå upp på Herrens berg?” (Se Ps 24:3–4.)

■ ”Ge näring åt Anden”, sidan 10: Äldste Dallin H Oaks förklarar att en del försöker förstå evangeliet bara genom intellektuella studiemetoder och logik. Varför räcker inte det intellektuella tillvägagångssättet?

■ ”Förankrad genom tro och hängivenhet”, sidan 30: Äldste M Russell Ballard berättar om sin farfars far som erbjöds ett liv i bekvämlighet om han lämnade kyrkan. Han vägrade och valde istället att göra den svåra resan till Salt Lake City. Han kom fram utfattig och klädd i trasor men trogen sitt vittnesbörd. Vad är ni villiga att avstå från för er tro? Finns det något ni inte skulle vara villiga att offra om Herren krävde det?

■ ”Han tar hand om sin kyrka”, sidan LS10: En del barn är för små och en del nyomvända för nya i kyrkan för att komma ihåg mer än en profet. Diskutera processen som Herren använder för att välja en ny president för kyrkan och processen vi kan använda för att veta att han verkligen är Herrens utvalde profet.

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Apostlar.....	LS2
Arbete	LS4
Berättelser ur Nya testamentet.....	LS6, LS9
Besökslärare	25
Den Helige Anden.....	10
Exempel.....	30, LS14
Familjens hemafton	25, 48
Familjerelationer.....	2, LS4
Förberedelse	22
Förlåtelse	LS9
Föräldraskap	10
Hemlärare.....	5
Kyrkans historia.....	30
Missionsarbete	42
Mod.....	LS14
Mormons bok	20, 26
Motgångar	41, 42
Omvändelse till kyrkan	6, 20, 42
Patriarkalisk välsignelse	22
Profeter	8, 29, LS2, LS10
Renhet.....	2
Skriftstudier.....	26, 29
Talanger.....	LS13
Tempel och tempeltjänst.....	2, 6
Tjänande	42, LS4
Tro	10, 30
Trygghet.....	LS2
Undervisning.....	10
Vittnesbörd.....	LS10

ARTIKLAR SKRIVNA AV UNGDOMAR

Hur fick du ditt vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium? Vi inbjuder ungdomar att skicka förslag, berättelser och erfarenheter om hur man får ett vittnesbörd till *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller skicka e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Uppge fullständigt namn, adress, telefonnummer samt församling och stav (eller gren och distrikt).

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ AUGUSTI 2001

VÄKTARE PÅ TORNET

Diane S Nichols

”Och den varnande rösten skall ljuda för alla människor från mina lärjungars mun, vilka jag utvalt” (L&F 1:4).

Föreställ dig att du står på ett högt berg och ser ner på dalen nedanför. Utsikten är annorlunda mot det man ser där nerifrån, eller hur? Där nere ser man bara det som är nära en. Men när man är där uppe kan man se sådant som ligger långt bort.

Under Frälsarens liv på jorden odlade bönderna vindruvor på stora fält som kallades vingårdar. Druvorna var mycket dyrbara. Ibland kom rövare in till vingårdarna för att stjäla eller förstöra skörden. Kloka bönder byggde höga torn utanför vingårdarna. De anställde pålitliga väktare som skulle stå på tornen och hålla utkik efter fara. Vaktarna kunde se mycket längre bort än vingården och kunde varna dem som var nedanför om något farligt var på gång. De andra arbetarna fick då tid på sig att förbereda sig för att skydda vingårdarna.

Vår himmelske Fader har gett oss ”väktare”. De väktarna är profeter och apostlar. De har kallats av vår himmelske Fader för att vaka över oss. De varnar oss för faror som ligger framför oss, såsom frestelser och ont inflytande. De lär oss hur vi kan försvara oss mot sådana faror.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga leds av en profet som är kyrkans president. Han och hans två rådgivare är kyrkans första presidentskap. Vi har också tolv apostlar som vi stödjer som profeter, siare och uppenbarare. De står inte på något torn, men de får inspiration från vår himmelske Fader för att veta vilka faror som hotar oss. De lär oss att möta faran genom att hålla våra förbund och buden. Vi hör deras råd under generalkonferensen. Vi kan också läsa deras ord i *Liahona*. Profeterna och apostlarna är våra väktare på tornet idag. Om vi lyssnar till deras ord kommer vi att vara trygga.

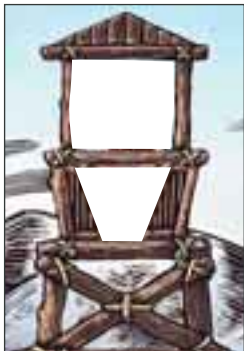
Anvisningar

Klipp ut sidan 3 i tidningen och klistra fast den på tjockt papper. Klipp ut hjulet. På omslaget till det här numret av *Lilla Stjärnan* finns ett fönster med en man inuti. Klipp ut fönstret med mannen och området strax nedanför honom (se illustrationen). Sätt fast hjulet på baksidan av omslagsbilden med en provpåsklämma som du sticker in vid de svarta prickarna. När man snurrar på hjulet ser man bilden av var och en av de tolv nuvarande apostlarna i det översta fönstret på tornet på omslaget. Under varje bild står något som den aposteln nyss har uppmanat oss att göra för att skydda oss från världens onda inflytande.

Förslag till samlingsstunden

1. Inbjud någon som innehar melkisedekska prästadömet att låtsas vara kung Benjamin. Be honom berätta om vem kung Benjamin var, när han levde och vilka som var hans folk (se Mos 2–5). Be honom undervisa om några av de principer som kung Benjamin lärde när han talade på tornet (se Mos 2:17; 2:20–22; 4:15–16). Dela in barnen

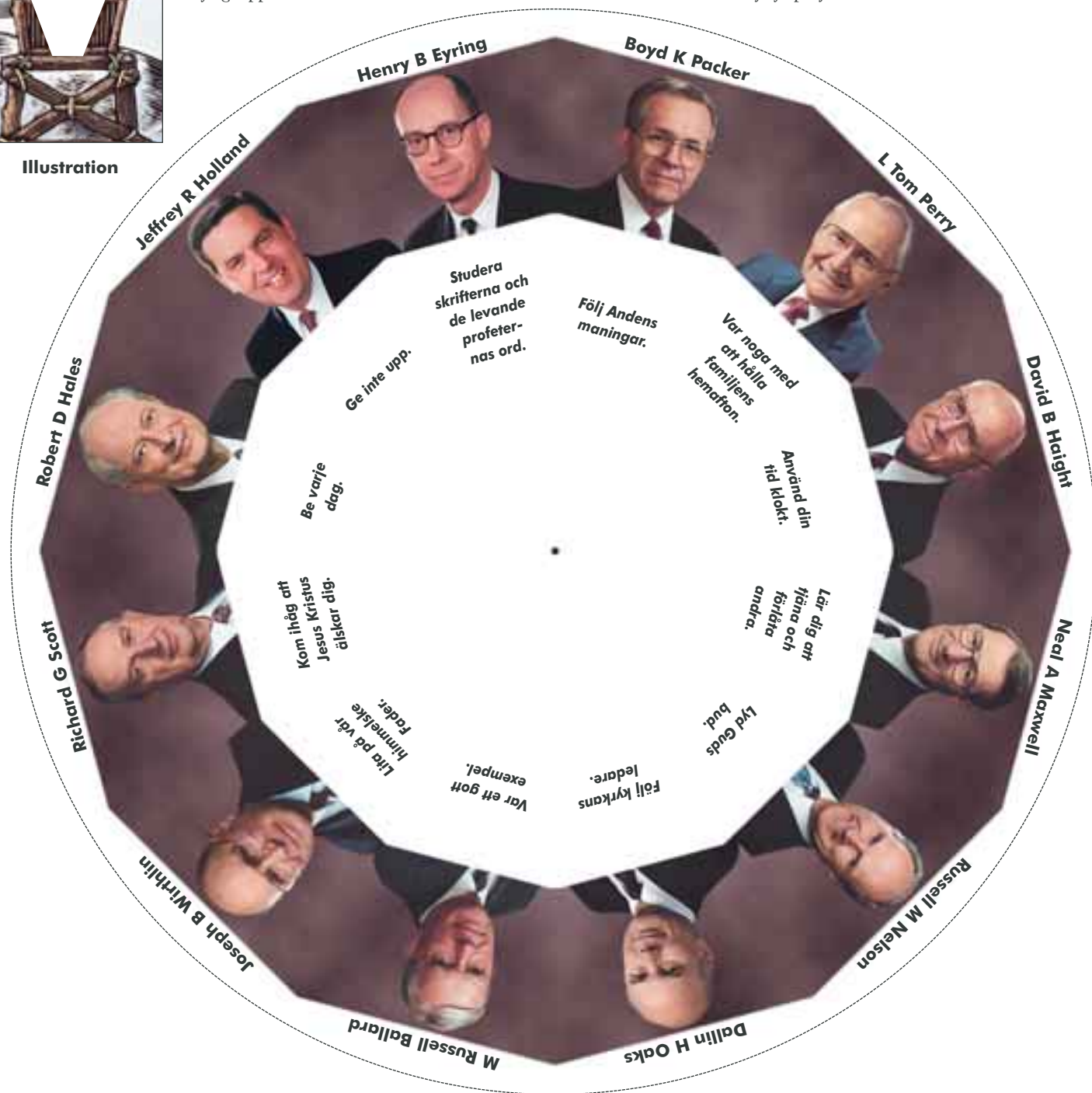
i grupper och ge varje grupp en hänvisning från kung Benjamins tal. Be barnen läsa skriftstället och diskutera vad de kan göra för att följa lärdomen. Be varje grupp att berätta om

Illustration

det som de ska göra för att följa kung Benjamin. Vittna om att de som gör vad profeterna ber oss att göra blir välsignade.

2. Be barnen berätta om några saker som profeten har bitt oss att göra. Skriv deras svar på tavlan. Gör flera stora noter med en psalm- eller sångtitel på baksidan av varje not som passar till några av lärdomarna som det är troligt att barnen nämner. Välj en not, nynna eller be pianisten spela sångens första toner och se om barnen kan säga vad sången heter. Diskutera vilken lärdom sången passar ihop med och sätt noten på tavlan bredvid rätt svar. Sjung sången och be barnen säga hur de kan följa profetens råd. □

VÄNNER EMELLAN

Äldste L Tom Perry

I de tolv apostlarnas kворum

Från en intervju av Kellene Ricks Adams

Även om vi bodde i staden Logan i Utah ville min far, L Tom Perry den äldre, att hans barn skulle få samma sorts upplevelser som han hade haft när han växte upp på en bondgård. Vi hade en stor trädgård, med en mos-ter i huset på ena sidan om oss och min morfar på andra sidan. De tre trädgårdarna blev vår bondgård och vi hade köksväxter, gräs, en lada och blålusernfält. Vi lärde oss att skära blålusern med en lie, låta den torka och sedan förvara höet i ladan.

Vi planterade ett trädgårdsland, rensade ogräs och vattnade det. En del av mina favoritminnen från barndomen var när jag och min pappa vattnade. Vår tur började klockan 02.00, så pappa och jag satte upp ett tält i trädgården och gick och lade oss vid niotiden på kvällen. Vi satte väckarklockan och steg upp klockan två på natten och satte på vattnet. Sedan gick vi upp en gång i halvtimmen till klockan sex och ändrade riktning på vattnet. Under alla mina uppväxtår ägnade pappa och jag många nätter åt att vattna, sida vid sida. Det är härligt att få vara med sin pappa på det viset.

Jag har också några fina minnen av när jag tog hand om familjens ko tillsammans med pappa. Vi mockade ladan, gav kon mat och tog in henne i båset. Sedan höll jag henne i svansen medan pappa mjölkade. Man lär sig disciplin om man har en ko. Den måste mjölkas varje morgon och varje kväll. Den måste mjölkas på sommaren, vintern, våren och hösten. Ibland tyckte jag inte så värst mycket om kon, särskilt när jag gärna ville göra något annat men var tvungen att sköta om den. Men jag lärde mig älska arbete och hade givande samtal med pappa om dop, prästadömsordinationer, vänner och andra viktiga ämnen medan vi skötte våra sysslor. Jag älskade att vara tillsammans med min far. Han

är en av de män jag beundrar och respekterar allra mest.

Pappa lärde också sina barn i en tidig ålder att arbeta för Herren. Jag var sex månader gammal när han kallades som biskop, och han var biskop i 18 år. Han engagerade oss i sitt arbete i kyrkan. Jag minns att jag fyllde vedpannan i möteshuset på vintern — och skottade snö också. På somrarna tvättade vi innertaket i kapellet och skötte trädgården.

När jag var sex eller sju år bad

Nedan till vänster: Som ung

man (bakre raden, vänster) med familjen. Nedan till höger:

I Logan-kanjonen. Ovan till höger: Mormor Sonne framför familjens lada och spannmålsmagasin.

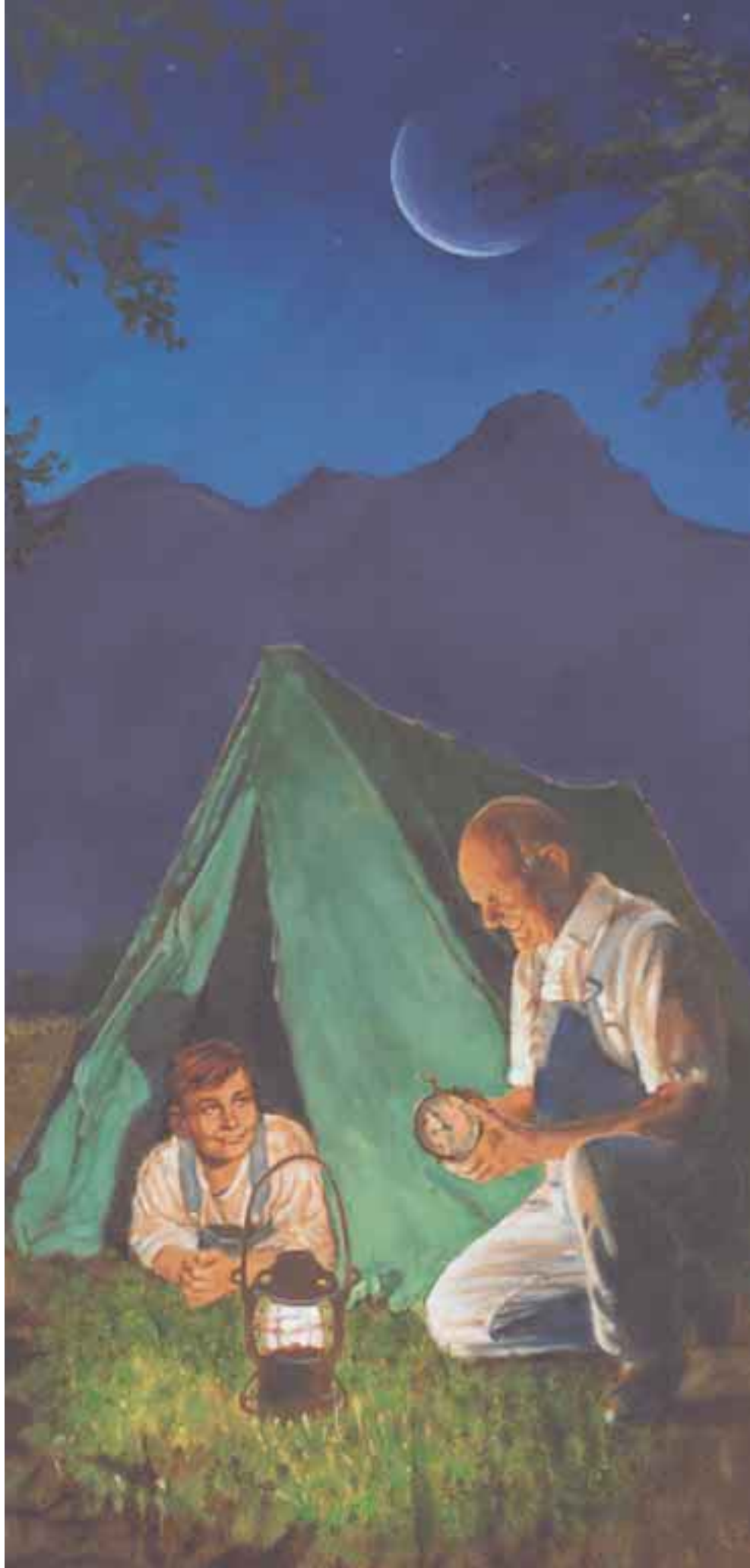

pappa mig att hjälpa mamma med några ekonomiska papper för kyrkan. Hon sade siffrorna och så skulle jag slå in dem i vår gamla räknemaskin, dra i spaken och sedan kontrolläsa siffrorna för henne. Jag minns hur vi släpade den där gamla maskinen fram och tillbaka mellan vårt hus och möteshuset. På vintern körde vi den på en släde, på sommaren använde vi en vagn.

Min far var ingen känslös man. En av de få gånger jag någonsin såg honom gråta var när han avlöstes som biskop. Han älskade att tjäna Herren och lärde alla sina barn att tycka mycket om att hjälpa andra. Han såg till att hans kallelse i kyrkan berörde hela familjen och förde oss samman.

Tack vare hans föredöme lärde jag mig att uppskatta arbete och att tjäna Herren. Jag älskar min far och är mycket tacksam till honom för allt det som han lärde mig genom ord och exempel. □

Vår tur att vattna började klockan 02.00, så pappa och jag satte upp ett tält och gick och lade oss vid niotiden på kvällen.

JESUS FÖRLÅTER EN KVINNA

ILLUSTRATION PAUL MANN

En farisé — en judisk ledare — inbjöd Frälsaren att äta hos honom. Jesus gick hem till honom och satte sig ner.

Lukas 7:36

En kvinna med många synder bodde i staden. Hon visste att Jesus åt hos farisen och gick dit.

Lukas 7:37

Hon grät och föll på knä framför Frälsarens fötter och tvättade dem med sina tårar. Sedan torkade hon hans fötter med sitt hår och kysste dem. Hon smorde in dem med välluktande olja också. Farisén såg på henne. Han visste att kvinnan hade många synder och han tyckte att Jesus inte borde låta henne röra vid honom.

Lukas 7:38–39

Frälsaren visste vad farisén tänkte. Jesus sade att kvinnan hade tvättat hans fötter med sina tårar, torkat dem med sitt hår och smort in dem med väldoftande olja. Men farisén hade inte gett honom vatten att tvätta fötterna med eller olja att smörja på huvudet, som man ofta gjorde med gäster.

Lukas 7:44–46

Jesus sade till farisén att kvinnan hade många synder men hade omvänt sig från dem. Hon älskade Frälsaren mycket och trodde på honom. Han sade till kvinnan att hennes synder var förlåtna och att hon inte skulle vara ledsen längre.

Lukas 7:47–48; L&F 58:42–43; James E Talmage, Jesus Kristus, 1:a upplagan, 1964, s 257–258.

JESUS BEFALLER VINDARNA OCH VÅGORNA

Jesus och hans lärjungar var i en båt på Galileiska sjön, och Jesus somnade. Vinden började blåsa och vågorna fyllde båten med vatten. Lärjungarna blev rädda. De väckte Jesus.

Lukas 8:22–24

Frälsaren reste sig upp och befälde vinden att sluta blåsa och vågorna att lägga sig. Vinden slutade blåsa och sjön blev lugn.

Lukas 8:24

Jesus frågade lärjungarna varför de var rädda. Han sade att de borde ha större tro. De ville veta vilken sorts man Jesus var eftersom till och med vinden och vågorna lydde honom.

Lukas 8:25

Han tar hand om sin kyrka

Angie Bergstrom
Byggt på en verklig händelse

Min mamma kallade samman alla barnen i min familj en morgon. Hon sade att president Howard W Hunter hade blivit sjuk och hade dött. Vi var ledsna eftersom president Hunter var vår profet och vi älskade honom.

"Vem kommer att bli vår nye profet?" frågade Erik, min yngste bror.

"De tolv apostlarnas kворum leder kyrkan tills nästa profet väljs", svarade mamma. "Men kom ihåg att det är Jesus Kristus som är kyrkans ledare. Vi blir inte utan en profet."

"Jaså?" sade jag. "Kommer vi att få en ny?"

"Absolut", sade mamma. Hon förklarade för mig att när en profet dör återvänder medlemmarna i första presidentskapet till sina platser i de tolv apostlarnas kворum, och med Herrens ledning omorganiserar apostlarna första presidentskapet. Mamma förklarade också att kyrkan följer ett mönster som Herren har bestämt. När Herren kallar en ny apostel, går aposteln

ELEKTRONISK KOMPOSITION: CLAUDIA E. WARNER; VÄNSTER: KRISTI ANDRA ANKOMST, HARRY ANDERSON; HÖGER, UPPIFRÅN: MÅLNINGAR AV ALVIN GITTINS, GEORGE M. OTTINGER, A. WESTWOOD, H. E. PETERSON, LEWIS A. RAMSAY, ALBERT E. SALZBRENNER, CHARLES J. FOX, LEE GREENE, RICHARDS, ALVIN GITTINS, SHAUNA CLINGER, DAVID AHRNSBRACK, JUDITH MEHR, JUDITH MEHR OCH WILLIAM F. WHITAKER.

framåt i raden av apostlar i de tolv kvorum ju längre han är apostel. När kyrkans president dör blir den apostel som varit apostel längst kyrkans nya president. Men, sade mamma, vi kan be till Gud för att själva få reda på att den nya presidenten för kyrkan har valts av Herren.

Strax efter det att president Hunter hade dött ringde min vän Molly, som inte är medlem i kyrkan.

"Hej Angie. Vad synd med er profet", sade hon. "Min pappa och jag är verkligen oroliga för er. Vad ska er kyrka göra? Är det slut med er kyrka nu?" frågade hon mig.

Jag tappade nästan telefonluren av förvåning.

"Absolut inte", sade jag och mindes vad min mamma hade sagt. "Herren har lovat oss att vi alltid ska ha en profet."

"Menar du att de bara ska *välja* en ny profet?" frågade Molly. "Behöver ni inte en ängel som kommer ner och förklarar att han är profet?"

"Jag tror att *Gud* väljer den nye profeten. Jesus Kristus är kyrkans ledare", sade jag och log eftersom jag visste att det var sant.

"Men hur vet du att den nye profeten är utvald av Gud?" frågade hon.

Hon förstod inte att vi kan be till vår himmelske Fader och få reda på det. Men jag visste precis vad jag

Joseph Smith

Brigham Young

John Taylor

Wilford Woodruff

Lorenzo Snow

Joseph F Smith

Heber J Grant

George Albert Smith

David O McKay

Joseph Fielding Smith

Harold B Lee

Gordon B Hinckley

Spencer W Kimball

Ezra Taft Benson

Howard W Hunter

skulle göra. Jag bad om att få veta. När jag hade hållit aftonbön den kvällen visste jag att Herren skulle ta hand om sin kyrka.

Några dagar senare kom ett tillkännagivande att kyrkans nya president var president Gordon B Hinckley.

Jag räckte upp handen några veckor senare under generalkonferensen för att stödja president Hinckley som profet. Och under åren som har gått har jag fortsatt att rätta upp handen för att stödja

honom. Jag stöder honom i allt han säger och gör. Jag är tacksam att president Hinckley har kallats av Gud att vara vår profet. Herren lämnar oss verkligen inte ensamma. □

Angie Bergstrom tillhör BYU:s 51:a församling, Brigham Young-universitetets första stav.

Sedan president Gordon B Hinckley inröstades som kyrkans 15:e president har han rest över hela världen och undervisat människorna om evangeliet.

Hur Herren tar hand om sin kyrka

På generalkonferensen i april 1986 förklarade äldste David B Haight i de tolv apostlarnas kvorum processen för hur en ny president för kyrkan kallas. Han sade: "När en kyrkans president går bort, hur utväljs då en ny president?"

År 1835 gav Herren en uppenbarelse i denna fråga som tillhandahåller successionsordningen. Uppenbarelsen fastställer att de tolv apostlarnas kvorum har samma myndighet som första presidentskapet. (Se L&F 107:24.) Det innebär att när kyrkans president avlider, så upplöses första presidentskapet och de tolv kvorum blir automatiskt kyrkans presiderande enhet. Detta mönster fastställdes i och med kyrkans förste presidents, Joseph Smiths, död.

Efter profeten Josephs och hans broder Hyrums martyrskap år 1844, presiderade de tolv kvorum med Brigham Young som kvorumpresident över kyrkan i de nästföljande tre och ett halvt åren.

Därefter, på Missouriflodens strand i Winter Quarters den 5 december 1847, möttes de tolv apostlarna i ett

rådsmöte i Orson Hydes hem. Var och en av de tolv apostlarna uttryckte sina synpunkter angående frågan om att omorganisera första presidentskapet. Närvarande vid detta möte var Ezra T Benson, en förfader till president Ezra Taft Benson. Vid detta tillfälle blev Brigham Young enhälligt inröstad av medlemmarna i detta kvorum som president för kyrkan. Denna handling skapade ett nytt första presidentskap, som senare stöddes av de heligas enhälliga bifall vid en generalkonferens i kyrkan som hölls den 24 december 1847, i ett timmertabernakel som byggdes i Winter Quarters av de heliga för denna speciella konferens. Denna handling bekräftades senare av medlemmarna i kyrkan vid konferenser i Iowa, Salt Lake City och på de brittiska öarna.

Detta gudomligt uppenbarade tillvägagångssätt för att inrätta ett nytt första presidentskap för kyrkan — uppenbarelse från Herren och folkets understödjande röstning — har använts fram till vår tid. Första presidentskapet ska bli understödda av kyrkan genom 'förtroende, tro och bön' (L&F 107:22)" (se "En profet utvald av Herren", *Nordstjärnan*, jul 1986, s 6).

Jag har många talanger

Jennifer Cloward
ILLUSTRATION ELISE BLACK

Var och en av oss har talanger och alla talanger är viktiga. Spela det här spelet med din familj och tala om de talanger som var och en av er har.

Anvisningar: Ta ur denna sida ur tidningen och klistra fast den på tunn kartong. Klipp ut fyrkanterna längs de streckade linjerna och lägg dem i en papperspåse. Be den förste spelaren att välja ett talangkort från påsen och visa upp talangen på bilden med pantomimspel, och låt de andra spelarna gissa vilken talang han eller hon visar. Den som gissar rätt plockar sedan upp ett talangkort och spelar talangen. Fortsätt tills alla korten är slut. □

Annas MOD

Beverly J Ahlstrom

Skynda dig, Katrin", ropade Anna över axeln till sin syster när de sprang längs vägen.

"Jag skyndar mig ju", ropade Katrin tillbaka, knappt tre steg bakom henne. Skrattande sprang de in på parkeringsplatsen till Perssons handelsträdgård. De flåsade och störtade in genom dörren där de kände lukterna av odlingsjord och fuktiga plantor.

"Hej på er", log affärsinnehavaren och tittade upp. "Kom ni för att arbeta?"

"Ja tack", sa Anna. "Idag och imorgon också, om du behöver oss. Vi vill tjäna pengar för att köpa en present till mamma."

Sture, som ägde handelsträdgården, betalade ofta barnen i området för att hjälpa till att plantera om småväxter tidigt på våren. "Var är er kusin Emma idag?" frågade han.

"Hon gick och hjälpte mormor", sa Katrin.

"Kom då." Sture ledde dem in i ett av de långa, låga växthusen. "Vi håller på med petuniorna nu, och jag behöver all hjälp jag kan få."

I växthuset stod långa bord som var täckta av unga petuniaplantor. Anders, Edvard och Mattias stod redan och arbetade och skrattade högt.

Sture stannade länge nog för att se till att flickorna visste vad de skulle göra och se hur det gick för pojkarna. "Jag är verkligen glad att ni fem kunde komma", sa han när han gick.

Odlingsjorden kändes smulig och fuktig mot Annas fingrar när hon försiktigt delade på plantorna. Katrin arbetade bredvid henne och fyllde de små krukorna med jord och planterade de små växterna. Ingen sa något på en stund.

Sedan petade Mattias till Anders med armbågen och viskade något till honom. Anders skrattade högt och viskade något till Edvard. Edvard skrattade till. Men då slutade Mattias viska och började säga fula saker högt.

Annas fingrar började skaka och hon mådde lite illa. "Jag önskar att Em-

ma var här", viskade hon till Katrin.

Katrin nickade. "Jag med." Emma hade vetat vad de skulle göra. Hon var lika modig som Nephi.

Bara förra veckan hade Anna och Emma varit på väg hem från skolan med flera andra flickor när någon började

sjunga med larvig röst. Alla skrattade och sjöng med. De sjöng nästa sång ännu löjligare, först jättehögt och sedan jättelågt. Det var roligt tills en flicka började sjunga "Jag är Guds lilla barn" på samma sätt. Då tyckte inte Anna att det var kul längre. Hon mådde illa på samma sätt som nu när hon hörde pojkar-
nas fula ord i växthuset.

Men Emma hade vetat vad de skulle göra. "Kom igen, vi driver inte med kyrkans sånger", hade hon sagt, tyst och snällt.

De andra flickorna hade sett förvånade ut ett ögonblick och sedan började en flicka sjunga sången på rätt sätt.

Men Anna var inte Emma och hon visste inte vad hon skulle göra.

Hon var rädd att om hon bad pojkarna sluta skulle det bara bli ännu värre. Nu använde de ord som Anna visste var fel.

Hon tittade på Katrin. Katrins läppar var sammanpressade, och hon höll på att börja gråta.

"Ska vi gå härifrån?" viskade Anna.

"Men jag vill köpa något fint till mamma", sa Katrin tyst.

"Jag med", sa Anna. "Förresten sa Sture att han behövde all hjälp han kan få."

Katrin nickade och blinkade bort två tårar som rann nerför kinden. Hon vände bort ansiktet så att Mattias, Anders och Edvard inte skulle se att hon grät.

Anna ställde sig närmare henne.

Nu var hon arg. *Om bara Emma hade varit här!* tänkte hon. *Om jag bara visste vad jag ska göra!*

Plötsligt fick hon en idé. Hon började nynna sin favoritpsalm. När Katrin hörde de första tonerna tittade hon förvånat upp på Anna. Sedan log hon. Mot slutet av psalmen nynnade de båda försiktigt tillsammans.

Pojkarna drog fortfarande fula skämt, men Anna kände sig inte arg längre. Hon och Katrin nynnade "Jag är Guds lilla barn" lite högre och mot slutet av sången blev Mattias tystare. Anna kände sig modigare och log stort mot honom och

började sjunga en ny primärsång. Katrin sjöng med och deras röster ekade vackert i växthuset medan pojkarna blev allt tystare.

Anna och Katrin sjöng fortfarande primärsånger när Sture stack in huvudet genom dörren en timme senare. "Det låter fint, flickor". Han kom fram till det långa bordet. "Och ni arbetar bra, också. Men det är nästan mörkt — det är bäst att ni går hem. Jag uppskattar att ni kommer tillbaka imorgon. Duktiga, glada arbetare är jag alltid tacksam för."

Barnen gned bort jorden från händerna och följde med

Sture ut ur växthuset och ut i kvällsskymningen. Mattias, Anders och Edvard kilade förbi Anna och Katrin.

"Barnungar", väste Mattias när han sprang förbi dem. Anna bara log mot honom igen.

Luften var svalare nu, men flickorna frös inte.

"Jag känner mig varm och glad", sa Katrin och såg upp mot den rosa himlen.

"Jag med", sa Anna. "Försten hem!" □

Herrens profet, David Lindsley

"Han har översatt boken, ja, den del därav, som jag befälde honom, och likavisst som eder Herre och Gud lever, är den sann" (L&F 17:6).

Tidiga medlemmar i kyrkan, däribland profeten Joseph (omslagets framsida) och hans mor, Lucy Mack Smith (ovan), levde fast förankrade genom tro och hängivenhet. Deras liv kan tjäna som ledstjärnor för våra. Äldste M Russell Ballard förklarar: "Må deras exempel ge oss mod, så att vi alltid kommer att vara pålitliga och trofasta i våra ansvarsområden, när vi tjänar Gud, vår evige Fader." Se "Förankrad genom tro och hängivenhet", sidan 30.